సీరియల్

బొమ్మిడి అచ్చారావు

(గత సంచిక తరువాయి)

నలుగురు ఆటవికులు ఆ వృద్ధుడితో యేదో చెప్పారు. వృద్ధుడితోపాటు అందరి దృష్టి సౌమ్యమీదికి తిరిగింది. అన్ని జతల కళ్ళు తనని శల్యపరీక్ష చేస్తుంటే చాలా అవమానమనిపించిందామెకు.

మళ్ళీ ఆమెలో బతుకుపట్ల విరక్తి తలెత్తింది. ఈ అవమానాలు భరిస్తూ బతికివుండే కంటే ప్రాణాలు తీసేసుకోవటమే ఉత్తమమన్న నిర్ణయానికొచ్చింది.

పక్కనున్న ఆటవికుడి చేతిలోని కత్తి లాక్కోబోయింది... అదే ఆమె చేసిన పొరపాటు! ఆమె తమ మీద దాడి చెయ్యబోతున్నట్టు అపార్థం చేసుకున్న ఆటవికులు కోపంతో కేకలు పెట్టారు. కత్తి ఆమెకు చిక్కలేదు సరికదా, ఆమె చేతులు వెనక్కి విరిచికట్టేశారు.

వృద్ధనాయకుడు ఆమెను సమీపించి, కళ్ళలోకి తీక్ష

ణంగా చూసి కోపంగా యేదో అరిచాడు. సౌమ్య నిస్సహాయతతో, అవమాన భారంతో, ఉక్రోషంతో, తన్నుకొస్తున్న దుఃఖాన్ని గొంతులోనే అణిచిపెట్టి అలాగే నిల్చుండిపోయింది.

వృద్ధనాయకుడి ఆజ్ఞ మేరకు సౌమ్యను బరబరా యీడ్చుకుపోయారు ఆటవికులు. గూడెం మధ్యలో ఓ పెద్ద బండరాయి వుంది. సౌమ్యను ఆ బండరాతిమీద నిల్చోబెట్టారు. స్త్రీలు, పురుషులు—ఆటవికు లందరు అక్కడ హాజరయ్యారు.

నాయకుడు వాళ్ళతో యేదో చెప్పాడు. బహుశా ఆమె ఆటవికుల మీద తిరగబడబోయిందని, వాళ్ళని సంహరించబోయిందని చెప్తూండవచ్చునని ఊహించింది సౌమ్య. ఆటవికులందరు పెద్దగా కేకలు పెట్టారు చేతులు పైకెత్తి. జయజయ ధ్వానాలు చేస్తున్నట్టుగా ముక్తకంఠంతో అరిచారు సౌమ్యకిదంతా కలలాగా అనిపిస్తోంది. వాళ్ళు తన నేం చేయబోతున్నారు?

ఆడవిక నాయకుడు పొడవాటి పట్టాకత్తి చేత్తో పట్టుకున్నాడు. తనవారివంక చూసి యేదో గట్టిగా అరచి చెప్పాడు. అందరు సమ్మతిగా తలలూపారు. చేతులు పైకెత్తి కేకలు పెట్టారు.

ఆటవిక నాయకుడు కత్తి పైకెత్తాడు సౌమ్య తల నరకటానికి. సౌమ్యకి పరిస్థితి పూర్తిగా అర్థమయ్యింది. తను వాళ్ళకేదో ద్రోహం చేసినట్టుగా భావించారు వాళ్ళు. పంచాయితీ పెట్టి తనని శిక్షించటానికి గూడెం ప్రజల సమ్మతి అడిగాడు నాయకుడు. వాళ్ళు ఏక కంఠంతో తమ అంగీకారాన్ని తెలియజేశారన్నమాట!

సరిగ్గా అదే సమయంలో పదిమంది ఆటవికులు హఠా

పుడిగా అక్కడకు పరుగెత్తుకొచ్చారు. అందులో అయిదుగురి భుజాలమీద పెద్ద మూటలున్నాయి.

ఆటవిక నాయకుడు చేస్తున్న పని ఆపి వాళ్ళవంక చూశాడు. ఆటవికులందరు జరుగుతున్న కార్యక్రమాన్ని మరచిపోయి ఆ మూటలమీదికి ఎగబడ్డారు.

ఆటవిక నాయకుడు ఆజ్ఞాపించిన మీదట మూటలు విప్పబడ్డాయి.

అందులో నుంచి బంగారు నగలు, కరెన్సీ నోట్లు కుప్పతెప్పలుగా బయటపడ్డాయి.

ఆటవికులంతా కళ్ళు పెద్దవి చేసుకుని వాటివంకే చూస్తున్నారు. అంత బంగారం, డబ్బు వాళ్ళు పుట్టి బుద్ధెరిగాక చూడలేదని వాళ్ళ ముఖాలే చెపుతున్నాయి!

సౌమ్య కూడా స్పష్టంగా చూసింది దృశ్యాన్ని.

ఆమె మెదడులో తళుక్కున మెరుపు మెరిసింది.

అవును. ఆ మూటలు బందిపోటు దొంగలవి! వాళ్ళు గుర్రాలమీద యిందాక వెళ్తూ ఆ మూటల్ని గుర్రాల మూపులమీద వేసుకుని స్వారీ చేస్తూండటం తను స్పష్టంగా చూసింది. అవే మూటలు, అనుమానం లేదు! అవి యీ అడవి మనుషులకెలా దొరికాయి!?

ఆమెకు వెంటనే సమాధానం స్ఫురించింది.

ఈ మొరటు మనుషులు ఆ దొంగల్ని చంపేసి, యీ ధనపు మూటల్ని వశపరచుకొని వచ్చారన్నమాట! ఆ గూడెం మంటల్ని అదుపు చెయ్యటానికి వెళ్ళిన ఆటవికుల్లో నలుగురు తనని యిక్కడకు లాక్కొచ్చారు. ఈ పది మంది ఆ బందిపోట్ల కనుగొని వుంటారు. వాళ్ళని చంపటం మాటలు కాదు. అయినా చంపి ధనం చేజిక్కించుకున్నారంటే వీళ్ళు సామాన్యులు కాదు!

సౌమ్య ఆలోచనలు పరిపరి విధాల పోతున్నాయి.

ఓ పక్క ఆటవికులు ఆనందంతో కేకలు వేస్తూ పిచ్చిగా నృత్యం చేస్తున్నారు.

ఆడవాళ్ళు నగల్ని తమ మెడలోను చేతులకు అలంకరించుకుంటూ, ఫెళ్ళు ఫెళ్ళున నవ్వుతూ కేరింతలు కొడుతూ వికటాట్టహాసం చేస్తున్నారు. అక్కడంతా ఓ పెద్ద సంతలా, అంతకుమించి ఓ జాతరలా వుంది!

సరిగ్గా అప్పుడే ఓ అద్భుతం జరిగిపోయింది!

ఎక్కడ్నుంచో ఏడుగురు రౌతులు గుర్రాలమీద వేగంగా వచ్చారక్కడికి. వాళ్ళందరి చేతుల్లోను తుపాకులున్నాయి. వాళ్ళ నడుములకు బుల్లెట్ బెల్టులున్నాయి. బలంగా, దృఢంగా, క్రూరంగా, రక్తం తాగే పిశాచాల్లాగా వున్నారు.

వాళ్ళను చూడగానే సౌమ్యకు జ్ఞాపకాల తరంగాలు మెదడులో ప్రకంపనలు కలగజేశాయి. ఎక్కడో చూసింది తను వాళ్ళని. ఎక్కడ, ఎప్పుడు? ఆమెకు వెంటనే గుర్తొచ్చింది.

అవును—వాళ్ళు బందిపోటు దొంగలు!

ఇందాకా అయిదుగురు దొంగలు గుర్రాలమీద పోతుండగా చూసింది. వేషభాషల్లోను, ఆకారాల్లోను పూర్తిగా వాళ్ళనే పోలివున్నారు. ఓ బుర్రమీసాల వాడిని స్ఫోటకం మచ్చల వాడిని తను గుర్తుపెట్టుకొన్నది గతంలో. బుర్రమీసాల వాడు అయిదుగురు దొంగల్లో వుండగా తను గుర్తించింది. స్ఫోటకం మచ్చలవాడు యీ ఏడుగురిలోను ఒకడు! అవును కాగడాల వెల్తుర్లో వాడి ముఖం కనిపిస్తోంది.

పన్నెండుమంది గల బందిపోటు ముఠాకు చెందిన,

తక్కిన ఏడుగురు వీళ్ళు!

సౌమ్య శరీరం రోమాంచితమయ్యింది. తనకే గనుక అవకాశం, శక్తి వుంటే ఆ అయిదుగుర్ని నరికెయ్యాలనిపించింది యిందాక. ఆ పని ఆటవికులే పూర్తి చేశారు.

ఇప్పుడు యీ ఏడుగురు యిక్కడ యిలా ప్రత్యక్షమౌతారని తను కలలో కూడా ఊహించలేదు. ఈ ఆటవికుల చేతుల్లో వీళ్ళు కూడా ఛస్తారు! తనని, నవీన్‌ని యీ అడవులపాలు చేసిన బందిపోట్లు తన కళ్ళముందే చస్తున్నారు.

సౌమ్య మనసు ప్రతీకార వాంఛతో రగిలిపోతోంది. కాగల కార్యం గంధర్వులే తీర్చినట్టు శత్రుసంహారం జరిగిపోతున్నా, అది తన చేతులమీద జరగనందుకు, తన ప్రతీకార వాంఛ తీరకుండా పోతున్నందుకు మనసులో అసంతృప్తిగా వుంది.

బందిపోట్లు గాల్లో తుపాకులు పేల్చారు.

ఆటవికుల భాషలో యేదో గట్టిగా అరిచారు.

ఆటవిక నాయకుడు ముందుకొచ్చి యేదో సమాధానం చెప్పాడు.

స్ఫోటకం మచ్చలవాడు కోపంగా అరిచాడు.

ఆటవిక స్త్రీలు అలంకరించుకున్న నగలకింద పడివున్న మూటలవంక చూపించి మళ్ళీ యేదో అరిచాడు.

ఆటవిక నాయకుడు తల అడ్డంగా తిప్పి తమకేమీ తెలీదన్న అర్థం వచ్చేలా యేదో చెప్పాడు.

బందిపోట్లు మహోగ్రంగా అరిచారు.

వాళ్ళ హావభావాల్ని బట్టి సౌమ్య, ఆ అయిదు

మూటలు ఆటవికులు బందిపోట్లను చంపి తీసుకురాలేదని ఆటవిక నాయకుడు, బందిపోట్లకి నచ్చచెప్తున్నాడని, తమవాళ్ళని చంపకపోతే ఆ మూటలు మీకెలా వచ్చాయని స్ఫోటకం మచ్చలవాడు గద్దించి అడుగుతున్నాడని దానికి ఆటవిక నాయకుడు యేదో చెప్పి సమర్థించుకుంటున్నాడని, బందిపోట్లు నమ్మలేదని, అందుకే మహోగ్రంగా అరుస్తున్నారని—అర్థం చేసుకుంది. వచ్చిన బందిపోటు దొంగల్ని వాళ్ళు మోసివుంటారని కూడా గ్రహించిందామె.

ఆమె సూక్ష్మదృష్టితో ఆలోచించింది నిజమేనని మరి కొద్ది క్షణాల్లోనే రూఢి అయింది. కోపంతో పిచ్చివాళ్ళయిపోయారు బందిపోట్లు.

అంతే టప టప మంటూ ఆటవికులకి గురిచూసి కాల్చటం మొదలెట్టారు.

ఆటవికులు యీ దాడి నెదుర్కోవటానికి సిద్ధంగా లేకపోవటంతో వరసగా చాలామంది నేలకూలిపోయారు అయితే భయపడి పారిపోలేదు. కత్తులతో, బరిసెలతో తమ శక్తివంచన లేకుండా పోరాటం సాగించారు.

దాదాపు అరగంటకు పైగా ఆటవికులకు, బందిపోట్లకు మధ్య సంకులసమరం జరిగింది. అయితే, అంతిమ విజయం బందిపోట్లకే లభించింది.

బందిపోట్లు ఇద్దరు మాత్రమే నేలకూలిపోయారు. కాని ఆటవికుల్లో చాలామందిని తమ తుపాకులకు యెర చేశారు. పిట్టల్ని కాల్చినట్టు కాల్చేశారు. ఆటవికులు లొంగిపోయారు.

సౌమ్య అంతవరకూ ప్రేక్షకురాలిలా ఆ దృశ్యం చూస్తూ వుండిపోయింది. ఒకటి రెండుసార్లు తుపాకి గుళ్ళ

ఆమెకు అత్యంత సమీపంలో దూసుకుని వెళ్ళాయి. కాని ఆమెను తగల్లేదు.

ఆమె నిశ్చలంగా అలాగే నించుంది. తన ప్రాణాన్ని తృణప్రాయంగా ఎంచుకున్నది. ఆత్మహత్య చేసుకోవాలనుకున్న తన ప్రాణం యెలా పోయినా ఫరవాలేదనే నిర్లిప్తత, నిరాసక్తత ఆమెలో చోటు చేసుకున్నాయి. అందుకే ఇరువర్గాల మధ్య పోరాటం కొనసాగినంతసేపు తను అంగుళం కూడా పక్కకు జరగలేదు, ఆవంత కూడా భయపడలేదు.

బందిపోట్లు—ఆటవిక నాయకుడి వంక చూసి, ఆడవాళ్ళు ధరించిన వస్తువుల్ని, ధనాన్ని వెంటనే తమకు అప్పగించమని అరిచారు. ఆటవిక నాయకుడు బుల్లెట్ల దెబ్బల నుంచి అప్పటిదాకా తనని తాను రక్షించుకున్నాడు. బంగారునగలు, కరెన్సీని వెంటనే తన అనుచరుల సాయంతో మూటలుకట్టి, అయిదు మూటలు బందిపోట్ల ముందు పెట్టాడు.

స్ఫోటకం మచ్చలవాడితోబాటు చావగా మిగిలిన తక్కిన నలుగురు బందిపోట్లు విరగబడి నవ్వారు. సరిగ్గా అప్పుడే స్ఫోటకంమచ్చల బందిపోటు దృష్టి సౌమ్యమీద పడింది.

నిజానికి సౌమ్య ముఖం గతంలో బందిపోట్లు ఎవరూ చూడలేదు. వెనుకనుంచి తరమటమే గాని, వారికి సౌమ్య గాని, నవీన్ గాని ముఖాముఖి ఎదురుకాలేదు. కాని నవీన్ సౌమ్య మాత్రం చెట్టుమీద దాక్కొని వున్నప్పుడు పన్నెండుమంది బందిపోట్లను చాలా దగ్గర నుంచి స్పష్టంగా చూశారు.

స్ఫోటకంమచ్చలవాడు గుర్రాన్ని సౌమ్యకి అతి సమీ

పంగా తీసుకొనివచ్చి, ఆమె ముఖంలోకి గుచ్చి గుచ్చి చూశాడు తక్కిన బందిపోట్లు కూడా అతన్ని వెంబడించి సౌమ్యను పరీక్షగా చూశారు.

ఆ తోడేలు చూపుల కర్థం తెలియని అమాయకురాలు కాదు సౌమ్య. తిరస్కారం ప్రదర్శించే చూపుల్తో వాళ్ళ వంక చూసి చీదరించుకుంది.

"వారెవా, లడ్కీ బహుత్ సుందర్ హై! హాంతో బహుత్ పసంద్ హై!" అన్నాడు స్ఫోటకం మచ్చల వాడు.

తక్కిన నలుగురు పెద్దగా నవ్వారు.

మరుక్షణం సౌమ్య స్ఫోటకం మచ్చలవాడి గుర్రం పైన వుంది. ఆమె బంధనాలు విప్పేసి ఆమెను గుర్రమెక్కించారు ఆటవికులు.

అయిదు మూటలు అయిదు గుర్రాల మూపులమీదకు అంతక్రితమే చేరుకొన్నాయి.

స్ఫోటకం మచ్చల బందిపోటు, ఆటవిక నాయకుణ్ణి గట్టిగా హెచ్చరించి, వాళ్ళను క్షమించి వదిలేశాడు. తన వాళ్ళకు చూసి సైగ చేసి గుర్రం డొక్కలో కాలితో గట్టిగా తన్నాడు. మరుక్షణం విపరీతమైన వేగంతో గుర్రం వచ్చిన తోవనే వెనక్కు పరుగెత్తింది. గుర్రం వెనుక అనుచర బందిపోట్లు తమ గుర్రాలని పరుగుతీయించారు.

సౌమ్య షాక్ నించి తేరుకోలేదు. వాళ్ళు తనని, చెరబడతారని ఆమె కల్లో కూడా అనుకోలేదు. కాని, అనుకోనిది జరగటమే మొదట్నుంచీ తనపట్ల జరుగుతోంది. ఆమె మనసు బాధతో మూలిగింది. ఇప్పుడు ఒంటరిగా, నిస్సహాయంగా వున్న స్థితిలో కూడా ఆమె మనసులో

గాఢంగా వున్న కోరిక ఒకటే — 'వీళ్ళను నరికి పారేయ్యాలి!' తనా పని చెయ్యగలదా? వీళ్ళ చేతుల్లో అమానుషంగా చెరచబడి నాశనమయ్యేకంటే వీళ్ళ నెదిరించి, వీలయితే నాశనం చేయటం, లేదా ఆత్మాహుతి చేసుకోవటం—యేదో ఒకటి జరగాలి!

సౌమ్య మనసులో అగ్నిపర్వతాలు బద్దలవుతున్నాయి. వీళ్ళు తననే ఉద్దేశంతో ఎత్తుకుపోతున్నారో ఆమె కర్థమయిపోయింది. ఈ దుష్టులవల్ల తను యింతదాకా అనుభవించిన కష్టాలకు యింతటితో ఫుల్ స్టాప్ పెట్టాలి! ఎలా? ఎలా??

సౌమ్య తీవ్రంగా ఆలోచిస్తోంది!

* * *

విషకన్య చటుక్కున ఆగిపోయింది.

"ఉగ్రనాగూ! బాటమీది నుంచి పక్కకి తొలగిపోండి!" అని హెచ్చరించింది.

ఉగ్రనాగు, అనుచర సర్పాలు క్షణాల్లో ఆమె ఆజ్ఞను పాటించాయి.

విషకన్య నవీన్‌తో బాటు ఓ పెద్ద జువ్విచెట్టు మొదలుపక్కకు వెళ్ళి దాక్కొని, బాటవైపే దృష్టి సారించింది.

అయిదు గుర్రాలను అధిరోహించిన ఆరుగురు వ్యక్తులు కనిపించారు. అందులో ఓ మనిషి స్త్రీమూర్తి కావటం వారిద్దరి దృష్టిని ఆకర్షించింది.

ఆ స్త్రీని చూస్తూనే గట్టిగా అరిచాడు నవీన్. "ఆమె సౌమ్య!" అంటూ.

అతని అరుపు ఎంత గట్టిగా ప్రతిధ్వనించిందంటే గుర్రాలమీద మహావేగంగా దూసుకుపోతున్న బందిపోటు

దొంగల కూడా స్పష్టంగా వినిపించింది! అంతే, గుర్రాలు టక్కున నిల్చుండిపోయాయి!

సౌమ్య నవీన్ గొంతు గుర్తించింది. ఆమె మనసు మహానందంతో నిండిపోయి, పురివిప్పిన నెమలిలా నాట్యం చేసింది. నవీన్....తన నవీన్ సజీవంగా వున్నాడు. ఎలాంటి ప్రమాదాలకు లోనుకాకుండా సురక్షితంగా వున్నాడు. భగవాన్ నువ్వెంత కరుణామయుడివి!

ముందుగా పరిస్థితిని అదుపులోకి తెచ్చుకుంది విషకన్య! వాళ్ళు అయిదుగురు తాము పట్టుబెట్టిన అయిదుగురు బందిపోట్ల ముఠాకి చెందినవాళ్ళని చాలా తేలిగ్గా గ్రహించింది. నవీన్ దగ్గర, తన దగ్గర తుపాకులు, తూటాలు సిద్ధంగా వున్నాయి. కాని ఈసారి స్ట్రెయిన్ తీసుకోదలచుకోలేదు.

బందిపోటు దొంగలు గుర్రాలమీది నుంచి దిగకుండానే పరిసరాల్ని అతి జాగ్రత్తగా పరికించి చూశారు.

ఉదయం అయిదున్నర గంటలయ్యింది. అడవిలో మరో గంట పోతేగాని వెలుగు పరుచుకోదు. బయటి ప్రపంచం పూర్తిగా నిద్రాదేవి ఒడినుంచి ఆ పాటికి లేచి వుంటుంది!

విషకన్య "ఉగ్రనాగూ!" అంది. అంతే!

బందిపోటు దొంగలు ఆ శబ్దం వినిపించినవైపుగా తుపాకీలతో కాల్చారు. విషకన్య రెండుసార్లు తనూ కాల్చింది! నవీన్ రెండుసార్లు కాల్చాడు.

ఇద్దరు బందిపోట్లు స్వల్పగాయాలతో నేలమీద కొరిగారు.

అంతే! చుట్టూ ముసురుకున్న సర్పాలు వాళ్ళ శరీరాల్ని విషంతో నింపేశాయి. తక్కిన ముగ్గురు బందిపోటు దొంగలు తప్పించుకు పారిపోవాలని చూశారు.

కాని, ఉగ్రనాగు యెగిరి వాళ్ళని కాటందుకుంది! ముగ్గురు ఒకరొకరుగా నేలమీది కొరిగారు.

ఈలోపల నవీన్ గుర్రంమీద నుంచి సౌమ్యను సురక్షితంగా కిందికి దింపాడు. మరొక్క క్షణం ఆలస్యమైతే ఆమె కూచునివున్న గుర్రం తప్పించుకొని పారిపోయుండేది. నవీన్ సౌమ్యని దించిన మరుక్షణం గాలికన్నా వేగంగా దూసుకొనిపోయింది.

ఉగ్రనాగు కాట్లకు బలైన బందిపోటు దొంగలు చివరిశ్వాస విడవబోతూ, తమని అవలీలగా మట్టుబెట్టిన వ్యక్తులెవరో ననుకొంటూ ఆసక్తితో అటు యిటు చూపులు సారించారు.

నవీన్ వాళ్ళ కంట బడ్డాడు.

నవీన్ హిందీలో చెప్పాడు: "కొన్ని రోజుల క్రితం ఢిల్లీ పోయే దక్షిణ ఎక్స్‌ప్రెస్‌ని దోపిడి చేసినపుడు, మీ దౌష్ట్యానికి దుర్మార్గానికి బలికాకుండా తప్పించుకోవటానికి అడవులపాలై పోయింది మేమే! మా యిద్దర్నీ వెంటాడి వేటాడి కనుక్కోలేకపోయారు మీరింతా!.... యిప్పుడిక ఆనందంగా యీ లోకం వదిలెయ్యండి!"

సౌమ్య అందరు చూస్తూండగా సుడిగాలిలా నవీన్‌ని అల్లుకొనిపోయి అతని గుండెలమీద తలవాల్చి భోరున యేడ్చేసింది.

బందిపోటు దొంగలు ఆ దృశ్యం చూస్తూ గిల గిల కొట్టుకుని. నోటి నుంచి నురగలు కక్కుతూ ప్రాణాలొదిలేశారు.

నవీన్ సౌమ్య వెన్ను మృదువుగా, ఆప్యాయంగా, ప్రేమగా, ఆర్తిగా నిమిరాడు. ఆమెను ఆ విధంగా ప్రాణాలతో చూడగలుగుతాడని అతడనుకోలేదు సౌమ్యకైతే పెన్నిధి దొరికినట్టు, జీవితంలో తను మళ్ళీ పొందలేని అపురూప వస్తువు తనకే తటుక్కుని వచ్చి కైవశమైనట్టు అనిపించి బ్రహ్మానందభరితురాలయ్యింది. ఆనందంలో ఎన్నిసార్లు నవీన్ని ముద్దులతో ముంచెత్తిందో ఆమెకే తెలీదు.

"నవీ....నవీ ...నువ్వేనా? నేను చూస్తున్నది వాస్తవమే కదూ....కల కాదని చెప్పు నవీ..." అంటూ పలవరిస్తున్న దానిలా అతన్ని అల్లుకుపోయి మాట్లాడేస్తోంది వేగంగా.

నవీన్ ఆమె మాటలకి లోలోన నవ్వుకుంటూ ఆమెని పొదివిపట్టుకొని, "కల కాదు, నిజమే! నువ్వు అప్‌సెట్ కావొద్దు టెన్షన్ నుంచి రిలీజ్ కా. యిక మనకి శత్రుభయం లేదు" అంటూ ధైర్యం చెప్పాడు.

విషకన్య అపురూపమైన ఆ జంటవైపు, వారి పునస్సమాగమంలోని తీవ్రతను చూసి నవ్వుకుంటూ నిల్చుంది.

నవీన్ ఆమె సంగతి గుర్తుకురాగానే, చటుక్కున యీ లోకంలోకి వచ్చినవాడులాగా సౌమ్యను వదిలి, విషకన్యవైపు చూశాడు — కొద్దిపాటి సిగ్గుతోను, ఆపాలజెటిక్‌గాను.

విషకన్య వారిద్దర్ని మార్చి మార్చి చూస్తూ నవ్వుతోంది.

నవీన్ సౌమ్యకు ఆమెను పరిచయం చేసి, "మన ప్రాణదాత. వివరాలు తర్వాత తీరిగ్గా చెపుతాను"

అన్నాడు.

సౌమ్య రెండు చేతులు యెత్తి విషకన్యకు నమస్కరించింది. విషకన్య ఆమె చేతుల్ని ఆప్యాయంగా తన చేతిలోకి తీసుకొని, "మన మధ్య కృతజ్ఞతలు, ఋణాలు వుండకూడదు....పదండి, నా నివాసానికి వెళ్ళి అన్ని సంగతులు మాట్లాడుకొందాం. తెల్లవారిపోతే ఆటవికులు విచ్చలవిడిగా తిరుగుతారు. ఎవరి కంటా పడడం మంచిదికాదు" అంది.

నవీన్ నగలు, డబ్బువున్న సంచీలవంక చూపిస్తూ, "ఇలాంటివే యిదివరకు ఆ అయిదుగురు బందిపోట్ల దగ్గర చూశాం. వీళ్ళ దగ్గర కూడా...." అని చెప్తూంటే సౌమ్య అడ్డొచ్చి, "అవే యీ మూటలు. ఆటవికులు ఆ బందిపోటు దొంగల్ని చంపేసి తెచ్చేశారు. మళ్ళీ వీళ్ళు స్వాధీనం చేసుకున్నారు" అంది.

నవీన్ నవ్వేసి, "ఆ బందిపోటు దొంగల్ని ఆటవికులు కాదు చంపింది—యీమె!" అన్నాడు.

విషకన్య సాలోచనగా చూస్తూ, "మనం వాళ్ళని నేలకూల్చి గన్స్ మాత్రం తీసుకుని వచ్చేశాం కదా.... ఆ తర్వాత ఆటవికులు ఆ దారిన వస్తూ ధనం మూటల్ని చూసివుంటారు. ఆనందంగా తమ గూడెం తీసుకుపోయారన్న మాట!...." అంది.

నవీన్‌కి అనుమానం వచ్చింది. "మనం వాళ్ళకన్నా ముందే బయల్దేరి వస్తున్నాం కదా! ఈ లోపల మనకన్నా ముందే వాళ్ళు యెలా మోసుకొని గూడెం చేరుకోగలిగారు?" అనడిగాడు.

విషకన్య మందహాసం చేసి, "మనం సౌమ్య కోసం వెతుక్కుంటున్నంతసేపట్లో వాళ్ళు ధనం మూటలతో

మరో దారిన గూడెం చేరివుంటారు. ఆటవికులకు అడ వంతా కొట్టిన పిండే! మనకంటె ఎక్కువ దార్లు వాళ్ళకు తెలుసు" అంది.

నవీన్ అనుమానం నివృత్తి అయింది.

"యీ మాటల్ని యిలా వదిలెయ్యటం మంచిది కాదేమో! మరికొందరు అమాయకులైన నిర్భాగ్యుల ప్రాణాలు తీస్తుంది దబ్బు" అన్నాడు నవీన్.

అప్పటికప్పుడు పెద్ద గొయ్యి తీసి ఆ సంచులలో బంగారాన్ని, కరెన్సీని పూడ్చిపెట్టేశారు. నవీన్ కొన్ని కరెన్సీ నోట్లను తన దుస్తుల్లో భద్రపరుస్తూ, "ముందు ముందు వీటితో చాలా పనుంది" అన్నాడు..

* * *

ముగ్గురు తిరుగు ప్రయాణం చేస్తూ మైదాన ప్రాంతం లోకి వచ్చారు. ఉగ్రనాగు అనుచర సర్పాలు వారితో పాటు ముందుకి కదులుతున్నాయి.

విషకన్య మైదాన ప్రాంతంలో అడుగు పెడ్తూనే ఆగి యేదో వాసన చూస్తున్నట్టు ఊపిరి పీల్చి, "దగ్గర్లో ఏదో క్రూరజంతువు పొంచి వుంది. నవీన్, గన్ పొజిషన్‌లో వుంచుకో! బి ఎలర్ట్!" అంది.

నవీన్ గన్ ఫర్మ్‌గా పట్టుకొన్నాడు. బందిపోటు దొంగల్ని కాల్చాక మళ్ళీ యిద్దరు గన్స్ లోడ్ చేసు కున్నారు. రెండోసారి గన్స్ ప్రయోగించ నవసరం లేకుండానే ఉగ్రనాగు, అనుచర సర్పాలు బందిపోటు దొంగల అంతు చూశాయి. ఇప్పుడు గన్స్‌తో మళ్ళీ పని పడింది.

విషకన్య ఊహ నిజమయింది. ఒక్కసారిగా ఎక్కడి నుంచో ఆ క్రూరమృగం వాళ్ళమీదికి దాడి చేసింది.

సౌమ్య దాన్ని చూస్తూనే గుర్తుపట్టింది. తాను ప్రాణ రక్షణార్థం కొద్ది నిమిషాలు గడిపిన గుహలోని క్రూర మృగం! తేళ్ళను వేటాడుతుండగా తను తప్పించుకుని పారిపోయింది.

నవీన్, విషకన్య మొదటిసారిగా దాన్ని చూశారు.

అది సింహంలా జూలు కలిగివుంది గాని, సింహం కాదు. ఒంటిమీద పెద్దపులికి వున్నట్లే చారలున్నాయి గాని, పెద్దపులి కాదు. నోటినుంచి పొడవాటి రెండు కోరలు బయటికి తన్నుకొచ్చాయి. అవి చాలా భయంకరంగా వున్నాయి. దాని తోక చాలా పొట్టిగా కేవలం అంగుళాల పొడవు మాత్రమే వుంది! విపరీతమైన కంబు వాసన ముక్కుపుటాలను అదరగొడుతోంది.

"నవీన్, షూట్!" అంది విషకన్య.

అది తమమీది కురికిన ఉత్తరక్షణంలోనే నవీన్, విషకన్య గుళ్ళవర్షం కురిపించారా జంతువుమీద.

అంతకాలం తన కెదురులేకుండా జీవించిన ఆ క్రూర మృగం ఎగిరి అల్లంత దూరంలో పడింది. ప్రాణంపోలేదు— కేవలం గాయపడింది. రెట్టించిన కోపంతో దెబ్బతిన్న ఉక్రోషంతో అది వాళ్ళపై విజృంభించబోయింది.

కాని యీలోపల ఉగ్రనాగు తన వంతు కార్య క్రమం ముగించింది. ఆ జంతువును చుట్టచుట్టుకొని, అంగుళం కూడా ముందుకు గాని పక్కకు గాని కదలనివ్వ కుండా బంధించేసి అందినచోటల్లా తన వాడి కోరలతో కాటు వేసింది.

అంతే! ఆ మృగం మళ్ళీ లేవలేదు.

"శభాష్ ఉగ్రనాగూ!" అంది విషకన్య మెచ్చు కొంటూ.

ఈ లోపల నవీన్, విషకన్య గన్స్ మళ్ళీ లోడ్ చేసుకున్నారు.

అప్పటికి పూర్తిగా తెల్లవారిపోంది. మైదానప్రదేశంలో వెలుగు బాగా కనిపించింది. అక్కడ చెట్లు, గుట్టలు అడ్డులేక పోవటంతో సూర్యకాంతి కూడా పడటానికి అవకాశముంది.

విషకన్య—నవీన్, సౌమ్యలని చూసి, "మనం తగల బడిపోయిన గూడెం మీది నుంచే ప్రయాణం చెయ్యాల్సి వుంది. అది దాటిపోతే మా నాగులకొండ చేరిపోతాం. మన భవిష్యత్ కార్యక్రమాన్ని అక్కడే రూపొందించు కోవాలి!" అంది.

నవీన్ తలూపి, "ఈ పాటికి ఆటవికులు అడవిలో తిరుగుతుంటారనుకుంటాను. వాళ్ళ కంటబడకుండా అంత దూరం ప్రయాణించి వెళ్ళగలమా?" అన్నాడు.

"చూద్దాం. వెళ్ళగలమనే అనుకొంటున్నాను" అంది విషకన్య మందహాసం చేస్తూ.

నవీన్ యేదో గుర్తొచ్చినట్టు, "బందిపోటు దొంగలు పన్నెండుమంది. పదిమంది చచ్చారు; ఇంకా యిద్దరు మిగిలారు...." అన్నాడు.

అతని మాటల్ని మధ్యలోనే తుంచి, "వాళ్ళిద్దరు గూడెంలో ఆటవికుల చేతిలో చచ్చారు...." అంది సౌమ్య.

నవీన్ ముఖం వికసించింది. "అయితే, మన శత్రు సంహారం పూర్తయ్యింది" అని విషకన్యవైపు తిరిగి, "ఇక మీ శత్రువులు అయిదుగురు మిగిలారు.... నాయుడు, అతని డ్రైవరు. అతని ముగ్గురు అనుచరులు ఏమైపోయినట్లు?" అన్నాడు.

విషకన్య మంద్రంగా నవ్వి. "గుర్తుంచుకున్నందుకు థాంక్స్! ఆ మాయిగుర్ని వీలయినంత తొందరగా పరలోకం పంపించాలి. అంతవరకు మా అమ్మా నాన్నల ఆత్మలకు శాంతిలేదు!" అంది ప్రతీకార వాంఛ నరనరాన్ని కాల్చేస్తూంటే, పిడికిళ్ళు బిగించి.

"నీ కోరిక అతి త్వరలోనే తీరుతుంది. అందుకు నా శక్తివంచన లేకుండా కృషి చేస్తాను" అన్నాడు నవీన్ ప్రమాణం చేస్తున్నట్టు.

పక్షులు పెద్దగా రెక్కలు చప్పుడు చేసుకుంటూ, కిలకిలారావాలు చేస్తున్నాయి. అంతవరకు స్తబ్దంగా వుండిపోయిన అడవిలో యేవేవో వింత ధ్వనులు. సంకీర్ణ శబ్దాలు వినిపిస్తున్నాయి. ఆటవికుల దైనందిన జీవితం మొదలయింది. వాళ్ళకి కనపడకుండా తాము నాగుల కొండ చేరుకోవటం విషయమై ఆలోచిస్తున్నాడు నవీన్.

కొద్దిసేపట్లోనే తగలబడ్డ అడవిలోకి ప్రవేశించారు. చెట్లు, పొదలు, తుప్పలు చిన్న కొమ్మలు అన్నీ తగలబడి నల్లటి నుసి వాళ్ళకు దర్శనమిచ్చింది.

● ● ●

దూరంగా కొత్తగా కట్టుకున్న గుడిసెలు కనిపిస్తున్నాయి. వాటిని సమీపిస్తూండగా కొందరు ఆటవికులు వారి కెదురుగా రావటం కనిపించింది. తప్పించుకోవటానికి ఏ దారి కనిపించలేదు. చెట్లు యెక్కాలి, లేదా వాళ్ళతో తలపడి పోరాడాలి! చెట్లన్నీ కాలి నుసి అయిపోయాయి. యెదురుపడి పోరాడక తప్పదు.

విషకన్యతో "ఏం చేద్దాం? వాళ్ళు దగ్గరగా వచ్చేస్తున్నారు" అన్నాడు నవీన్. వాళ్ళకి సౌమ్య కనిపిస్తే

యెంత రాద్ధాంతం జరగాలో అంతా జరిగితీరుతుంది.

విషకన్య సాలోచనగా చూసింది. వాళ్ళ చేతుల్లో పొడవాటి బరిసెలున్నాయి. ఇద్దరి చేతుల్లో పట్టాకత్తులున్నాయి. మరో యిద్దరి దగ్గర విల్లమ్ములున్నాయి.

"వాళ్ళు జంతువుల్ని వేటాడటానికి పోతున్నారు. సాయుధులై వున్నారు. మనం దాక్కోటానికి చెట్టుగాని, పొదగాని యేదీ లేదు. వాళ్ళతో పోరాడక తప్పదు...." అంది విషకన్య గన్ పొజిషన్‌లోకి తెచ్చుకొంటూ.

"దానికన్నా సర్పాలను ప్రయోగించటమే సులభం కదా!" అంది సౌమ్య.

విషకన్య, నవీన్ ఆలోచనల్లో పడ్డారు. ఆమె మాట నిజమేగాని, సర్పాలకి వాళ్ళు హాని చేస్తారు. వాళ్ళని కాటువేసేలోపల కొన్నిటినైనా చంపేస్తారు.

"నీ సలహా బాగానే వుందిగాని, వాళ్ళు నిర్దాక్షిణ్యంగా సర్పజాలాన్ని నాశనం చేస్తారు. అది అభిలషణీయం కాదు" అన్నాడు నవీన్.

విషకన్య యేదో నిర్ణయానికొచ్చినదానిలా, "మనం గూడెం దాటేలోపల యింకా మరికొంతమంది యెదురు కాకపోరు. అందర్నీ చంపుకుంటూ పోలేం కదా! అందుకని యీ విషయంలో ఉగ్రనాగును ప్రయోగించుదాం" అంది.

"అంటే ఉగ్రనాగు ఒక్కటే వీళ్ళందరితోను తలపడుతుందా?"

"ఎదురుగుండా ఉగ్రనాగు దాడి చేస్తే వెనుక నుండి తక్కిన సర్పాలు దాడి చేస్తాయి. వాటిని ఆటవికులు చంపకుండా మనం జాగ్రత్త తీసుకోవాలి! కొందరు ఆట

విటుల్ని చంపక తప్పదు. వాళ్ళని మనం చంపకపోతే వాళ్ళే మనల్ని చంపుతారు" అంది విషకన్య.

సౌమ్య బిడికిళ్ళు పిగించి, "ఉత్తపుణ్యానికి వాళ్ళు నన్ను బంధించి బాధలకు గురిచేశారు. వాళ్ళమీద జాలి పడకూడదు" అంది.

విషకన్య ఉగ్రనాగును చూసి, "ఉగ్రనాగూ! అదిగో ఆ వస్తున్న ఆటవికుల్ని చూడు. వాళ్ళవల్ల మనకు ప్రమాదం లేకుండా చూడాలి!" అంది.

ఉగ్రనాగు తలూపి, రివ్వున ముందుకు సాగిపోయి ఆటవికుల దారి కడ్డుగా తోకమీద నిల్చొంది.

ఆటవికులు యిప్పుడు స్పష్టంగా కనిపిస్తున్నారు. ఎని మిదిమంది వున్నారు.

వాళ్ళు—ఎదురుగా ప్రళయ భయంకరంగా చుట్ట చుట్టుకొని పడగమీద నిల్చిన ఉగ్రనాగును చూడగానే టక్కున మంత్రం వేసినట్టు నిల్చొండిపోయారు!

అప్పటికప్పుడే అనుచర సర్పాలు వాళ్ళకి కనిపించ కుండా మెల్లగా పాక్కుంటూ ఆటవికుల వెనకవైపుకి చేరాయి.

ఉగ్రనాగుని చూసిన వెంటనే యిద్దరు ఆటవికులు విల్లు సంధించబోయారు. వాళ్ళు విల్లుయెక్కు పెట్టగానే చట్రున వాళ్ళ వెనుక చేరిన సర్పాలు కాటందుకున్నాయి.

గురితప్పి బాణాలు ఎటో దూసుకుపోయాయి. వాళ్ళు వెనుతిరిగి సర్పాలమీదికి దాడి చేసేలోపల ఉగ్రనాగు పెద్ద ఛీత్కారం చేసింది.

ఉగ్రనాగు నోటినుంచి ఫౌంటెన్‌లా విషం చివ్వున వాళ్ళ ముఖాలమీదకి చిమ్మింది. అంతే వాళ్ళు విల్లమ్ములు కింద పారేసి ముఖాలు చేతుల్తో కప్పుకొని నేలమీద

కూలిపోయారు.

పట్టాకత్తులు చేత ధరించిన ఆటవికులు ఉగ్రనాగు మీదికి మహోగ్రంగా దాడి చేయబోయారు.

ఉగ్రనాగు మరోసారి ఫీత్కారం చేసింది. విషం వాళ్ళ ముఖాలకు నల్లటి పెయింటు వేసినట్టుగా చిమ్మింది. నేలమీదకి చూడటానికి తలలు తిప్పబోయారు గాని అప్పటికే గుడ్డివాళ్ళయిపోయారు; విషం కళ్ళలోకి ప్రవేశించి.

తక్కిన నలుగురు బరిసెలు విసిరారు ఉగ్రనాగుమీదికి. నేలమీది సర్పాలు వాళ్ళ గురిని తప్పించేశాయి. ఎనిమిది మంది సర్పాదష్టులై నేలమీద కూలిపోయి నురుగులు కక్కుకొంటూ గిల గిలా కొట్టుకొని ప్రాణాలు వదిలేశారు....

ఉగ్రనాగువంక ప్రశంసగా చూసింది విషకన్య.

సౌమ్యకి చాలా ఆనందంగా వుంది. విషకన్య గురించి తెలుసుకోవాలనే ఆసక్తి బాగా వేళ్ళు పాతుకు పోయింది మనసులో. విషసర్పాలని తన ఆధీనంలో వుంచుకొని తన ఆదేశాలను అమలుజరిపేలా కమాండ్ చేస్తున్న విషకన్య నాగకన్యలా, అపురూపమైన దేవతా స్త్రీలా అనిపించిందామెకు.

• • •

విషకన్య ముందుకు కదిలింది.

"అదిగో, ఆ కుడివైపు వున్న గుట్టలపక్క నుంచి నాగులకొండకు దారివుంది. అటు వెళ్ళటానికి యిదివరకైతే దట్టంగా పొదలు, తీగలు, ముళ్ళకంచెలు అల్లుకొనిపోయి అగమ్యంగా వుండేది. ఇప్పుడు అడవి కాలిపోయింతరవాత దారి స్పష్టంగా యేర్పడింది. అటు వెళ్దాం"

అంది.

సౌమ్య, నవీన్ ఆమె ననుసరించారు. వారికి కొద్ది దూరంలో ఉగ్రనాగు, అనుచర సర్పాలు జర జరా ముందుకి ఉరుకుతున్నాయి.

దారిలో జంతువుల కళేబరాలు చాలా కనిపించాయి. ముఖ్యంగా లేళ్ళు, దుప్పులు, కుందేళ్ళు, అడవి కుక్కలు, తోడేళ్ళ కళేబరాలు అడవితో బాటు కాలిపోయి, అస్థిపంజరాలు కనిపిస్తున్నాయి. అవికూడా ఎండల్లో చాలాభాగం నుసి అయిపోయి చపుడు రాలిపోతున్నట్టున్నాయి.

"మరి, క్రూరమృగాలేమయిపోయాయో? వాటి అస్థిపంజరాలు కనిపించటంలేదు" అంది సౌమ్య నవీన్‌తో మెల్లగా.

"అవి ఎటో పారిపోయి వుంటాయి. అయినా, అడవంతా కాలిపోలేదు కదా! ఓ చిన్న భాగం—కనీసం మొత్తం అడవిలో అయిదు శాతం కూడా వుండదేమో! తక్కిన తొంభై అయిదు శాతం అడవిలోకి యే మూలకో పారిపోయి వుంటాయి!" అన్నాడు నవీన్.

సౌమ్య అవునన్నట్టు తలూపింది.

గూడెం ఎడమపక్కగా వుండిపోయింది. కుడిపక్కగా విషకన్య వెంటనంటి వాళ్ళిద్దరు నడుస్తున్నారు.

సరిగ్గా అదే సమయంలో సింహగర్జన వినిపించింది. ఆ గర్జన విని కకావికలుగా పరుగెడుతున్న ఏనుగుల గుంపు మహావేగంగా వాళ్ళమీదకు దూసుకొని వచ్చేస్తోంది!

విషకన్య ఒక్క క్షణం తొట్రుపడింది. ఏనుగుల కాళ్ళ మధ్య సర్పాలు నలిగిపోతాయని ఆమె భయం.

"ఉగ్రనాగూ! జాగ్రత్త. ఏనుగులు తొక్క

స్తాయి...." అంది విషకన్య నాగుల్ని హెచ్చరిస్తూ ఉగ్ర నాగు నుద్దేశించి.

అంత కంతకు ఏనుగులు దగ్గర కొచ్చేస్తున్నాయి. సింహ గర్జనలు కూడా చాలా ఉధృతంగా వినిపిస్తు న్నాయి.

కాలిపోయిన చెట్లు ఆకులేకపోయినా మోడులు అలాగే నిల్చుని వున్నాయి. విషకన్య వాటివంక చూపిం చింది. ఉగ్రనాగుతో బాటు, తక్కిన సర్పాలన్నీ చక చకా చెట్లు యెక్కి వాటిమీద జాగ్రత్తగా చుట్టుకొని ఏనుగుల బారినుంచి తప్పించుకున్నాయి.

నవీన్ అటు యిటు చూశ్శాకటాని కేమైనా అవ కాశ ముందేమోనని చూశాడు. అంతకంతకు ఏనుగులు తొండా లెత్తి ఘీంకరిస్తూ దగ్గరగా వస్తున్నాయి. సౌమ్యకి వాటి సంగతి బాగా తెలుసు. గతంలో తాము కూచున్న చెట్టును పెకలించెయ్యబోయి, ఆఖరిక్షణంలో సింహాలు దాడి చెయ్యటంవల్ల ఆ ప్రయత్నం విరమించుకొని పోరా టంలో మునిగిపోయి తమని వదిలేశాయిగాని, లేకుంటే ఆ నాడే వాటి పాలపడి చనిపోయి వుండేవాళ్ళు!

నవీన్, సౌమ్య యిలా మధనపడ్తున్నా విషకన్య మాత్రం చాలా స్థిరంగా ధైర్యంగా వుంది. ఏ మాత్రం తొట్రుపడలేదు.

నవీన్ ఆమెవంక చూసి, "ఏనుగుల మంద బాగా దగ్గరయ్యింది. తప్పించుకోటానికి అవకాశం..." అనబో తుండగా అతన్ని వారించి, "వాటితో పోరాడలేమా? తప్పించుకు పారిపోవట మెందుకు?" అంది మందహాసం చేస్తూ.

నవీన్ ఆమెవంక ఆశ్చర్యంగా చూసి, "తెలిసి తెలిసి

రిస్క్ తీసుకోవటం మంచిదేనా? ఈ రెండు గన్స్‌తోను అంత పెద్ద ఏనుగుల మందను, అందునా సింహాగర్జనలకు చెదిరి చిత్తమొచ్చినట్టు పిచ్చిగా పరుగులుతీస్తున్న మందను యెదుర్కోవాలనుకోవటం....” అతని మాటలు పూర్తి కానే లేదు .... విషకన్య గాల్లోకి రెండుసార్లు గన్ పేల్చింది.

ఎక్కడెక్కడో దాక్కున్న పక్షులు రెక్కలు టపటపా కొట్టుకుంటూ కిల కిలారావాలు చేసుకుంటూ హడావిడిగా గాల్లోకి ఎగిరిపోయాయి.

గుళ్ళ చప్పుడుకు ఏనుగులు బెదిరాయి. అటు రాబోయి మళ్ళీ అంతలోనే దిశ మార్చేశాయి. నవీన్ కూడా గాల్లోకి కాల్చాడు. ఏనుగులు మహావేగంగా వెనుతిరిగి వచ్చినదారినే పరుగులు పెట్టడం ప్రారంభించాయి.

విషకన్య నవీన్ వంక నవ్వుతూ చూసింది. “ఈ టెక్నిక్ నాకు మా నాన్నగారు చెప్పారు. ముఖ్యంగా యీ అడవిలోని ఏనుగులు తుపాకీ మోత చెవిన పడితే భయపడి పారిపోతాయని చెప్పారు. నేను ఓసారి ఆయనతో అడవిలో తిరుగుతూ ప్రయోగపూర్వకంగా చూశాను కూడా. అప్పుడు తాణేదార్ గోపాల్, గార్డు ఫిలిప్ కూడా మా వెంట వున్నారు!” చెప్పింది విషకన్య.

అప్పటిదాకా ఆమె అంత నిశ్చలంగా, నిమ్మకు నీరెత్తినట్టు యెలా వుండగలిగిందో నవీన్ కి అర్థమయ్యింది.

అంతవరకు వినిపించిన సింహగర్జనలు కూడా ఆగిపోయాయి. యేనుగులు అప్పటికే చాలా దూరం పారిపోయాయి.

"సింహాలు యే పక్కనుంచో మనమీద దాడి చేసే ప్రమాదం లేకపోలేదు" అంది సౌమ్య.

ఆమెకు నవీన్ కనిపించినప్పట్నుంచి బతుకుమీద మమకారం, ప్రాణంమీద తీపి పెరిగిపోయాయి. వీలై నంత తొందరగా యీ అడవిలోనుంచి నవీనతో బయట పడితే చాలని అప్పటికి చాలాసార్లు అనుకొంది. అప్పటి దాకా అనుభవించిన కష్టాలు, స్త్రైయిన్ ఓ జీవిత కాలా నికి సరిపోతాయి. ఇక కష్టాల్ని భరించే శక్తి తనకి లేదనే నిశ్చయాని కొచ్చిందామె. అందుకే ప్రమాదాలంటే చలించని సౌమ్య, యిప్పుడు వాటినుంచి దూరంగా వెళ్ళి పోవాలని పదే పదే మనసులో కోరుకుంటోంది.

విషకన్య సౌమ్యకేసి స్నేహపూర్వకంగా చూసి నవ్వింది! "సింహాల్ని వేటాడటం పెద్ద కష్టం కాదు. కాకపోతే కాస్త మెలకువ, చురుకుదనం. మెరుపులాంటి వేగం అవసరం! అంతగా సింహాలే మనమీద దాడిచేస్తే మీ యిద్దరి ప్రాణాలకి నా ప్రాణం అడ్డు వేస్తాను" అంది.

సౌమ్య సిగ్గు పడింది. ఎంత సేపు తను స్వార్థంతో సంకుచితంగా ఆలోచిస్తున్న దేతప్ప, పరిస్థితుల కనుగుణంగా స్థిరంగా, హుందాగా వ్యవహరించటం లేదు!

ముగ్గురు మళ్ళీ ముందుకి కదిలారు. విషకన్య ఆదేశంతో ఉగ్రనాగు, తక్కిన సర్పజాలం చెట్లు దిగి వాళ్ళతో ప్రయాణం సాగించాయి.

అప్పటికి వెలుగు వచ్చి చాలా సేపయింది. కాలిపోయిన అడవి ప్రాంతం దాటిపోయారు. ఉదయం పదకొండు గంటలు కావస్తోంది. దార్లో ఆ సేకరకాల పళ్ళు, పుట్ట తేనె సేకరించింది విషకన్య.

సౌమ్య, నవీన్ కన్నా బాగా ఆకలిమీద వుంది. అయినా వాటిని వెంటనే తినటానికి ఆసక్తి కనబరచలేదు.

విషకన్య ఆమెవంక కొద్దిగా ఆశ్చర్యంగా చూసింది. "నేను పళ్ళతో కొరికితే తప్ప అవి విషపూరితం కావు" అంది ఆరముగ్గిన పండ్లవైపు చూపిస్తూ. ఆమె మాటల్లో తొణికిన విషాదం సౌమ్య, నవీన్ మనసులకి తాకి, వాళ్ళ హృదయాలని ద్రవింపచేశాయి.

"అహా....అందుకు కాదు....నాకే ఎందుకో తినాలనిపించలేదు, క్షమించండి!" అంది సౌమ్య తన ప్రవర్తనకి నొచ్చుకుంటూ.

విషకన్య పైకి మొండిదానిలా కనిపించినా, యెంత సున్నితమైనదో గ్రహించి ఆమెపట్ల మనసులోనే గౌరవం పెంచుకొన్నాడు నవీన్.

* * *

పళ్ళు తిని, పుట్టతేనె తాగి మళ్ళీ ప్రయాణం కొనసాగించారు.

నాగులకొండ సమీపించారు.

విషకన్య వాళ్ళిద్దరివంక సాభిప్రాయంగా చూసి, "మనం లోయలోకి దిగాలి. సౌమ్యకి కొత్త. కొద్దిసేపు మనం ఈ చెట్లగుబురుల్లో కూచుని తదుపరి కార్యక్రమం గురించి ఆలోచించుకున్నాక మా నివాసానికి వెళ్దాం. సరేనా?" అంది.

సౌమ్య, నవీన్ కి ఆ ప్రతిపాదన నచ్చింది.

ఉగ్రనాగు, అనుచరసర్పాలు అప్పటికే లోయదిగువన ప్రయాణం కట్టాయి. మహావేగంగా హుషారుగా, గమ్యస్థానం చేరుకోబోతున్న ఆనందంతో సాగిపోతున్నాయి.

నవీన్‌కి ఎప్పుడెప్పుడు నాయుడి విషయం తేల్చేద్దామా అన్నంత ఆత్రుతగా వుంది. బాధ్యత వహించుకోవాలనే ఆత్రుత కాదు అది; విషకన్య ప్రతీకారం తీర్చుకోవటానికి వీలయినంత వేగంగా సహకరించాలనే ఆత్రుత అది!

అతనే ముందుగా నాయుడి విషయం ఎత్తాడు. "నేను ఆ నాయుడి గురించిన పూర్తి వివరాలు, అతని నివాస స్థలం గురించి, అతను ప్రస్తుతం ఎక్కడుంటున్నాడో, ఏం చేస్తున్నాడో, అడవిలోకి ఎందుకు రావటంలేదో ఆ వివరాలన్నీ సేకరిస్తాను. అతనిది వరంగల్ అని తెలుసుకదా, అక్కడికి వెళ్తే అన్ని సంగతులు తెలుస్తాయి.

నాయుడివంటి కలప కాంట్రాక్టర్ని — అందునా చందనం స్మగుల్ చేసే బడా కాంట్రాక్టర్ని గురించి తెలియనివాళ్ళు చాలా అరుదుగా వుంటారు. అవసరమైతే వరంగల్లో కొన్నిరోజులుండి అన్ని పనులు పూర్తిచేసుకొని వస్తాను" అన్నాడు.

సౌమ్య నవీన్ వంక ప్రశంసగా చూసింది.

విషకన్య అతని మాటలకు చాలా ఆనందపడింది. నవీన్ మాట నిలకడగల మనిషని, అవసరం తీరినాక అన్యాయంచేసే తత్వమున్నవాడు కాదని మరోసారి నిర్ధారణగా అనుకొన్నది. అతను తన పంతం చెల్లించటానికి సరైన వ్యక్తిగా తను గుర్తించటంలో పొరబడలేదనుకుంది. అనుకోని అవాంతరాలు యెదురైనందున ఆలస్యమయ్యింది గాని, లేకుంటే యీ సరికి తన ప్రతీకారం

చెల్లించి వుంచేవాడని విశ్వసించింది.

సౌమ్యకి విషకన్య గురించిన పూర్తి వివరాలు నవీన్ యింకా చెప్పలేదు. అయినప్పటికీ ఆమె కొంతవరకు వాళ్ళ సంభాషణనిబట్టి అర్థం చేసుకోగలిగింది. నవీన్ సందర్భానుసారం చెపుతాడని ఆసక్తిని అణచుకుని వాళ్ళ సంభాషణను మౌనంగా వింటోంది.

విషకన్య చెప్పింది: "నువ్వు సరాసరి వరంగల్ వెళ్ళబోయే ముందు, యీ అడవిలోని కలపని కాంట్రాక్టు చేసే కొందరు దళారులు ఘాట్ రోడ్ దగ్గరున్నారు— వాళ్ళని కల్సుకుంటే పూర్తి వివరాలు తెలుస్తాయి. అడవిలో అనవసరమైన చెట్లు తొలగించి, వాటిని వేలం వేసి అమ్మేస్తారు. ఆ లాట్లు కాంట్రాక్టు చేసేవాళ్ళకి, అటవీశాఖాధికారులకి మధ్య కొందరు దళారులుంటారు. వాళ్ళు కాంట్రాక్టర్ల విషయాలన్నీ చెప్పగలుగుతారు.

నాయుడు యీ ప్రాంతాల పెద్ద కాపు కాంట్రాక్టరు. మొదట్లో యిలాంటి రద్దు కలపను కాంట్రాక్టు చేస్తూ, అవినీతిపరులైన కొందరు అటవీశాఖాధికారులతో చేతులు కలిపి చందనం అక్రమ రవాణా చేస్తూండే వాడు. మా నాన్నగారు అందుకు వ్యతిరేకించినందువల్లనే ఆయనమీద కత్తిగట్టాడు."

నవీన్ తలూపి "ఈ సమాచారం నాకు చాలా ఉపకరిస్తుంది. తప్పక అలాగే చేస్తాను. వాళ్ళు నాకిచ్చిన ఇన్ఫర్మేషన్ బట్టి యేం చెయ్యాల్సిందీ నిర్ణయించుకుంటాను. ఏదోవిధంగా నాయుడ్ని యీ అడవిలోకి వచ్చేలా చూస్తాను. ఈ స్పాట్ కి తీసుకురానా?" అడిగాడు.

"ఈ పరిసరాల్లోనే చందన చెట్లున్నాయి. ఏ నాటి కయినా నాయుడు యీ పరిసరాలకు వచ్చితీరుతాడనే నేను యీ నాగులకొండని నా నివాసం చేసుకున్నాను. నాయుడే కాదు. మరే కాంట్రాక్టరు యీ మధ్య కాలంలో__అంటే గత మూడు నెలలుగా అడవిలోకి ప్రవేశించలేదు.

అందుక్కారణం మా నాన్నగారు పోయాక వరసగా అందరు స్టాఫ్ నా ప్రతీకార జ్వాలల్లో మాడి మసైపోయి అటు అధికారుల్లోను, యిటు కలపకాంట్రాక్టర్లలోను, పెద్ద సంచలనం కలిగింది. నాయుడు రాకపోవటాని క్కూడా యిదొక కారణంగా నేను భావిస్తున్నాను. ఏ విషయమూ ఆ దళారులకి తెలుస్తుంది. అటుపైన నీకు తోచిన విధంగా చెయ్యి" అంది విషకన్య.

"అయితే యెప్పుడో యెందుకు? యీ క్షణమే బయల్దేరి వెళ్తాను. చీకటి పడేలోపల అడవి దాటి పోలేనా?"

"అడవి దాటి ఏం లాభం? అడవి దాటాక ఘాట్ రోడ్ చేరటానికి పాతిక కిలోమీటర్ల దూరముంది. మొదటి అయిదు కిలోమీటర్లు కంకర రోడ్డు, తక్కిన ఇరవై కిలోమీటర్లు తార్రోడ్డు. తార్రోడ్డుకు చేర్చి బస్ రూట్ మొదలవుతుంది. అటు హైద్రాబాద్ పోయే బస్‌లు, హైద్రాబాద్ నుంచి వచ్చే బస్‌లు అక్కడే కలుస్తాయి."

"ఆల్ రైట్. అయితే తెల్లవార్తుండగా అడవి దాటితేనే మంచిది. అప్పుడయితే ఆటవికులు గాని, అటవీ శాఖాధికారులు గాని నా ఉనికిని గుర్తించే అవకాశముండదు."

"ఘాట్ రోడ్ యెలా దాటుతావు? హెవీ లారీలు తిరిగితే నే తప్ప మామూలు సమయాల్లో ఘాట్ రోడ్ మీద వాహనాలేవీ తిరగవు."

"చూస్తాను—అప్పటికి యెలా వీలవుతే అలా.... ఆర్థికంగా బాగా బలంగా వున్నాను. డబ్బు వెదజల్లుతే జరగని పనులుంటాయా?"

విషకన్యకి, సౌమ్యకి అతను బందిపోట్లు దోచిన లాట్స్‌లో నుంచి కరెన్సీ తీసి యెందుకు భద్రపరిచాడో అర్థమయ్యింది. తను అంత దూరం ఆలోచించనందుకు రవ్వంత సిగ్గుపడింది సౌమ్య. నవీన్ ముందుచూపు ప్రశంసనీయం! వరంగల్ వెళ్ళిరావటానికి, అక్కడ వసతికి, యింకా యితర ఖర్చులకి చాలా డబ్బు అవసరముంటుంది.

"అయితే, తెల్లవారుఝామువరకు నా భవనంలో ఆతిథ్యం స్వీకరించండి మీ రిద్దరు. అన్నట్టు సౌమ్యని తీసుకు వెళ్తావా?"

"సౌమ్య యిప్పుడొద్దు. నేను ఒంటరిగానే వెళ్తాను" అన్నాడు నవీన్ సౌమ్యవంక సాభిప్రాయంగా చూసి.

"అవును. నేను అక్కయ్యతో నే వుంటాను నువొచ్చేవరకు" అంది వెంటనే సౌమ్య.

"కాని, నేనుంటున్నది పాములు తిరిగే నాగులకొండలోయ. నా కెలాగూ అలవాటయిపోయింది. కాని నువ్వుండలేవు. నిన్ను నవీన్ తన వెంట వరంగల్ వరకు తీసుకువెళ్ళి, అక్కడ్నుంచి మీ యింటికి పంపేస్తాడు" అంది విషకన్య.

సౌమ్య ఆమె మాటలు పూర్తికాకుండానే "ఊహుఁ! నేను ఒక్కర్తెనూ నవీన లేకుండా మా ఇంటికి వెళ్ళను.

వెళ్ళటం జరిగితే మేము జంటగానే వెళ్తాం. నవీన్ తన పని పూర్తిగా నెరవేర్చేవరకు అది నా బాధ్యత కూడా! బాధ్యత తీరకుండా మధ్యలో వెళ్ళటం స్నేహితుల లక్షణం కాదు!" అంది.

విషకన్య సౌమ్య రెండు చేతులు తన చేతుల్లోకి తీసుకొని, "రియల్లీ చంద్రపుర్! మీ ఇద్దరు భౌతికంగాను, మానసికంగాను యెంతో సన్నిహితులు అయ్యారు. మీ ఇద్దరిది ఒకటే మాట, ఒకటే బాటని అర్థమయ్యింది" అంది చిన్నగా నవ్వుతూ.

నవీన్ ప్రశంసగా చూశాడు సౌమ్యవంక.

"ఆల్ రైట్! ఈ రాత్రికి — తెల్లవారుఝామువరకు — విశ్రాంతి తీసుకుని నా ప్రయాణం మొదలుపెడతాను" అన్నాడు నవీన్.

ఆ తర్వాత ముగ్గురూ లోయ లోపలికి ప్రయాణం సాగించారు.

అప్పటికి చీకటి పడిపోతూ వుంది!

ఆ రాత్రి విషకన్య ఉదంతాన్ని సౌమ్యకు క్లుప్తంగా వివరించాడు నవీన్.

సౌమ్య చాలా ఆసక్తిగా, సంభ్రమంగా విన్నది. నవీన్ ఎందుకంత శ్రద్ధ చూపిస్తున్నాడో అర్థమయ్యింది. అతని నిస్వార్థ సేవకు అంజలి ఘటించింది. తమ ప్రాణాలని యెప్పటికప్పుడు విషకన్య ఎలా రక్షించిందీ, తన మానసంరక్షణకు చింపాంజీని పంపించి ఎంత మహోపకారం చేసిందీ గ్రహించింది.

చింపాంజీ మరణానికి నవీన్, సౌమ్య కొద్దిసేపు మౌనాన్ని పాటించి, దాని ఆత్మశాంతికి భగవంతుడ్ని

ప్రార్థించారు. నిజంగా మనిషికన్నా ఎంతో విశ్వాసంతో మెలకువతో, తెలివితేటలతో ప్రవర్తించి అడుగడుగునా తమను ఆపదల నుంచి రక్షించింది!

లోయ దిగువ కాంతివంతంగానే వుంది. అక్కడ కొన్ని మణులుండి వెలుగును విరజిమ్ముతున్నాయి. ఆ మణులు జాతిసర్పాలు తమ పడగమీద ధరించే మణులని విషకన్య చెప్పింది.

విషసర్పాల మధ్య కొన్ని గంటలు గడపవలసి వచ్చినా సౌమ్యకు ఏమాత్రం జుగుప్స గాని, జలదరింపు గాని, చిరాకు గాని కలగలేదు. విషం కక్కే మనుషుల కన్నా, తమ ఉనికికి ప్రమాదం కలిగితే తప్ప ఎవరికీ హాని చేయని విషసర్పాలు యెన్నో రెట్లు నయమని గ్రహించింది సౌమ్య.

తెల్లవారుఝామువరకు కబుర్లతో గడిపేశారు. విషకన్య తన చిన్నతనం గురించీ, తను పెరిగిన వాతావరణం గురించీ, చదువుసంధ్యల గురించి, స్నేహితుల గురించి ఎన్నో కబుర్లు చెప్పింది.

ఎంతో సుకుమారంగా పెరిగి, నిశ్చింతగా హాయిగా చదువుకొంటూ ఏ చింతలేకుండా గడిపే ఆ అమ్మాయి పరిస్థితి, అలాంటి స్థితికి దిగజారటానికి దారితీసిన విచిత్ర సంఘటనలు, విషాదపరిణామాలకు కారకుడైన నాయుడి మీద పగ తీర్చుకోవాలని ఆమె శపథం చేయటంలో తప్పుగాని, దాన్ని నెరవేర్చటంలో అన్యాయం గాని లేదని నవీన్, సౌమ్య మనస్ఫూర్తిగా నిర్ణయించుకొన్నారు.

తెల్లవారటానికి కొన్ని గంటల వ్యవధి వుండగానే

విషకన్య, నవీన్ ని అడవి బయటకు చేర్చింది. దార్లో యెలాటి ఆటంకాలనైనా ఎదుర్కోటానికి సిద్ధంగా గన్, బుల్లెట్స్ చేతిలోను, త్రాగునీను తన వెంట తెచ్చుకుందామె.

చిన్న చిన్న జంతువు లెదురైనా అవాంఛనీయ సంఘటన లేమీ యెదురు కాలేదు. ప్రతిఘటన లేకపోవ టంతో ప్రశాంతంగా అడవి దాటారు.

"ఇటునుంచే మీరు మధ్యలో ట్రెయిన్ దిగిపోయిన రైలుపట్టాలు తగులుతాయి. నవ్వే యిటు కాదు వెళ్ళాల్సింది. అదిగో. ఎడమపక్క సన్నటి కాలిబాట కనిపిస్తోంది కదూ! ఆ బాటలో వెళ్ళకుంటే కొన్ని ఫర్లాంగుల తరు వాత ఘాట్ రోడ్ ప్రారంభమవుతుంది—కంకర రోడ్డు. ఆ తర్వాతి విషయాలు నీకు తెలుసు" అంది విషకన్య

నవీన్ ఆ మెరద్ద నుంచి చిరునవ్వులో వీడ్కోలు తీసు కున్నాడు.

నవీన్ కనుమరుగయ్యేవరకు అతన్నే చూస్తూ నిల్చుంది విషకన్య.

• • •

ఘాట్ రోడ్ ప్రారంభమయింది.

అప్పటికి పూర్తిగా తెల్లవారిపోయింది.

రోడ్డుమీద వాహనాలేమీ తిరగటం లేదు. గతుకుల కంకర్రోడ్డు వాహనాలు వస్తే బయటున్నుంచి అడవిలో కైనా రావాలి, అడవి నుంచి బయటికైనా వెళ్ళాలి! విషకన్య చెప్పింది కరెక్టే!

నవీన్. రోడ్డు నిర్మానుష్యంగా వుండటం చూసి, పాతిక కిలోమీటర్లు యెలా నడవాలో అని ఆలో

చిన్నగానే ముందుకి వస్తున్నాడు.

అలాగే ఓ కిలోమీటరు నడిచారు.

దూరంగా రోడ్డు రోలరు, రోడ్డుపని చేస్తున్న కూలీలు కనిపించారు.

నవీన్‌కి ప్రాణం లేచివచ్చింది. కంకర్రోడ్డును తారు రోడ్డుగా మారుస్తున్నారని గ్రహించాడు అక్కడ తన కేదయినా వాహనం దొరకవచ్చు ననుకున్నాడు.

అతని ఊహ నిజమయ్యింది. ఇంజనీర్లు ఉపయోగించే ఆర్ అండ్ బి. జీప్ వుంది, రోడ్‌రోలర్‌కి కొంత దూరంలో.

నవీన్ వంక పనివాళ్ళు ఓ క్షణం తలెత్తి చూసి మళ్ళీ తమ పనుల్లో నిమగ్నమయ్యారు.

నవీన్ తను అటవీశాఖలో పనిచేసే ఠాణేదారు బంధువునని పరిచయం చేసుకుని, "దయచేసి నాకు ఘాట్‌రోడ్ చేరటానికేదయినా కన్వేయన్స్ ఏర్పాటు చేయగలరా?" అనడిగాడు స్పాట్‌లో వున్న ఇంజనీరుని.

ఆయన నవీన్ అభ్యర్థనకు చిరునవ్వుతో తలూపి, "హైద్రాబాద్ వెళ్తున్నారా?" అన్నాడు.

"అవును సార్!" అన్నాడు నవీన్ వెంటనే.

"నేను ఓ అరగంట తర్వాత ఘాట్‌రోడ్ బస్టాండుకి వెళ్తున్నాను. మా స్టాఫ్ కొందరు వస్తారు. మిమ్మల్ని బస్టాండ్‌లో డ్రాప్ చేస్తే సరిపోతుంది కదా!" అన్నాడు ఇంజనీరు.

"చాలా థాంక్సండి! మీ ఋణం తీర్చుకోలేను___" అన్నాడు నవీన్.

అరగంట తర్వాత జీప్ బయల్దేరింది.

ఘాట్ రోడ్ దగ్గిర దిగిపోయి, ఇంజనీరుకి కృతజ్ఞతలు చెప్పుకున్నాడు నవీన్.

ఆ తర్వాత తూర్పు దళారుల గురించి యెంక్వయిరీ చేశాడు నవీన్. బస్టాండ్ కి దగ్గర్లోనే ఓ దళారి వుంటున్నాడు.

అతను నవీన్ వంక చూసి, "నాయుడుగారు తమకేం కావాలి బాబూ?" అనడిగాడు.

"ఆయనకి దూరపుబంధువుని. ఆయన తరచు యిక్కడి సమీప అడవికి వస్తారని తెలుసు. నేను నాగపూర్ లో చదువుకొంటున్నాను. వరంగల్ వెళ్తున్నాను. మామయ్యా యిక్కడ వుంటే ఏకంగా యిద్దరం కలిసే వెళ్ళొచ్చునని యిక్కడ ఆగాను" అన్నాడు నవీన్.

అంతక్రితమే నాగపూర్ నుంచి హైద్రాబాద్ వైపు వెళ్తున్న ఎక్స్ప్రెస్ బస్ వచ్చి వెళ్ళింది. నవీన్ అది చూశాడు. సమయానుకూలంగా ఆ వూర్నించి వస్తున్నానని చెప్పాడు. బ్యాగ్ గాని, సూట్ కేసు గాని తన వెంట లేవని, ఆ విషయం అతనడిగితే యేం చెప్పాలని అతడూహించలేదు—సమయానుకూలంగా చెప్పేశాడంతే!

అదృష్టవశాత్తూ అతను వివరాల జోలికి పోలేదు. కాని కొద్దిపాటి అనుమానం అతని మాటల్లో వ్యక్తమయ్యింది. "మామయ్యను మీరీ మధ్య కలుసుకోలేదా బాబూ?" అన్నాడు.

"కల్సుకోవటమే కాదు, మూడు నెలలుగా ఆయన్నుంచి ఉత్తరాలు కూడా లేవు. ఆయన క్షేమసమాచారాలు తెలియవు, అందుకే ఉండబట్టలేక చూడాలని

బయల్దేరి వచ్చేశాను" అన్నాడు నవీన్.

అతను జాగ్రత్తగా చూసి మాట్లాడుతున్నాడు. నాయుడు అడవికొచ్చి వెళ్ళి మూడు నెలలు దాటినట్టు విషకన్య చెప్పింది. అందుకే మూడు నెలలని తను చెప్పటం వల్ల అతనికెలాంటి అనుమానం రాదు!

దశారి ముఖంలో చిరునవ్వు వెలిగింది. నవీన్ మాటల్ని పూర్తిగా నమ్మాడు.

"అవును బాబూ! నాయుడు బాబు గారొచ్చి మూడు నెలలు దాటిపోనాది. కాంట్రాక్టర్లీ మధ్య యీడకి రాటం మానేసినారు. ఈ అడవిలో ఎన్నో ఘోరాలు జరిగిపోనాయి. భయపడి యెవరూ రాటం లేదు. నాయుడు బాబు వొచ్చేవారే గానీ, అరికీ మద్దెన ఒంట్లో సుకం నేదంట. ఎవరో సెప్పింద్రు" అన్నాడు.

అసలు విషయం తెలిసింది నవీన్ కి. అయితే నాయుడికి ఆరోగ్యం బావుండని కారణంగానే అడవిలోకి రాలేదన్న మాట!

అలవాటయిన ప్రాణం, ఊరకుండా వుండలేదు. ఎలాంటి స్ట్రిక్టు ఆఫీసర్నయినా తన డబ్బుతో కొనెయ్యగల నాయుడు కొత్త ఆఫీసరుకు వెరుస్తాడా? అందరు రాఘవేంద్రరావులా వుండరు. రాఘవేంద్రరావు పై ఆఫీసర్లలాంటివాళ్ళే యెక్కువ. వాళ్ళనే డబ్బుతో కొనేసిన నాయుడు అడవిలోని కొత్త ఆఫీసర్ని కొనలేడా?

"సరే, నేను వరంగల్ వెళ్తాను. మామయ్య ఉత్తరాలు రాయకపోవటానికి యిలాంటిదేదో కారణముండి వుంటుందనుకున్నాను. నా అనుమానమే నిజమయ్యింది. నేను వెంటనే మామయ్యను చూడాలి, అంతవరకు

నాకు మనశ్శాంతి లేదు" అన్నాడు నవీన్ ఆందోళన పడితూ.

"అలాగే వెళ్ళండి బాబూ! ఇంగో గంటలో కాజీ పేట పోయే బండుంది. దాంట్లో ఎల్లి వొరంగల్ కి మారండి" అన్నాడు దశారి.

"అలాగే, అలాగే!" అన్నాడు నవీన్ బస్టాండువైపు అడుగులు వేస్తూ.

"బాబూ!" అని పిలిచాడు దశారి.

నవీన్ ఎందుకన్నట్టు ఆగి చూశాడు.

"మీరు తిరిగి ఎల్లేటప్పుడు యీ రోడ్డున ఎల్తారుగందా! వాయుడు బాబుగోరి సంగతి కూసింత యిక్కడ మాకు అందచేయండి" అన్నాడు దశారి.

"అలాగే, తప్పకుండాను" అన్నాడు నవీన్.

ఇంకా అక్కడే వుంటే యేమడుగుతాడోనని పెద్ద అంగలు వేసుకొంటూ వెళ్ళిపోయాడు నవీన్.

పదిగంటల ప్రాంతాల కాజీపేటకు పోయే ఎక్స్ప్రెస్ బస్ వచ్చింది. నవీన్ బస్ యెక్కాడు. రాత్రి తొమ్మిది గంటలకు వరంగల్ చేరుకున్నాడు.

* * *

సరాసరి ఓ పెద్ద హోటల్ కి పోయి రూం తీసుకొన్నాడు నవీన్. ఎక్స్టెన్షన్ తో సంబంధం లేకుండా డైరెక్టు డైలింగ్ సౌకర్యమున్న అధునాతనమైన గది తీసుకున్నాడు.

అంతకు ముందే, ఓ ఏర్ బాగ్, లుంగీ, టవల్, రెండుజతల ఖరీదయిన పట్టలు, పాంట్లు, టూత్ పేస్టు, బ్రష్టు, సోపువంటి అవసరమైన వస్తువులు కొనుక్కొని

ఏర్ బాగ్ లో సరుకుని హోటల్ కి వెళ్ళాడు.

రూం చేరూనే టెలిఫోన్ డైరెక్టరీ తీసి నాయుడి ఫోన్ నెంబర్ అడ్రసుల కోసం వెతికాడు. ముగ్గురు నాయుళ్ళున్నారు డైరెక్టరీలో. అయితే కాంట్రాక్టర్ నాయుడు ఒక్కడే కావటం అతనికి చాలా వుపకరించింది. లేకుంటే ముగ్గురికీ ఫోన్ చేసి యిన్ ఫర్ మేషన్ తెల్సుకోవటం కష్టమయ్యేది!

కాంట్రాక్టర్ నాయుడి నెంబర్ కి డయల్ చేశాడు. అవతల్నుంచి యెవరో ఫోనెత్తారు. స్త్రీ గొంతు!

"హల్లో! నాయుడుగా రున్నారాండి?...." అనడిగాడు.

"నాయుడుగా రంటే....!?" అవతల్నుంచి స్త్రీ గొంతు ఆశ్చర్యంలోనే ఆగిపోయింది.

"అదేనండి....కలప లాట్లు కాంట్రాక్టు చేసే నాయుడు గారు కావాలి...."

"ఆయన వూళ్ళో లేరు!"

మాతాకు దైర్యాడు నవీన్.

"ఏ వూరు వెళ్ళారండి!? ఇప్పట్లో రారా?"

"రెండు రోజుల్లో వస్తారు. హైద్రాబాద్ వెళ్ళారు."

"ఆయనొచ్చాక ఫోన్ చేస్తా లెండి!"

"ఇంతకీ మీ రెవరు?"

"అవన్నీ ఆయన్తో మాట్లాడేటపుడు చెపుతాను.... థాంక్స్ ఫర్ ది యిన్ ఫర్ మేషన్" చెప్పాడు నవీన్ ఫోన్ పెట్టేస్తూ.

మరునాటి కార్యక్రమాన్ని ప్లాన్ చేసుకుంటూ ఆ రాత్రంతా కలతనిద్రతో గడిపాడు నవీన్.

తెల్లారాక ప్రింటింగ్ ప్రెస్‌కి వెళ్లాడు నవీన్. లెటర్ పాడ్స్ కొన్ని ప్రింటింగ్‌కి ఆర్డరిచ్చాడు. 'ది గోదావరి శాండల్ వుడ్ ప్రోడక్ట్స్ ప్రయివేట్ లిమిటెడ్' అన్న టైటిల్ ప్రింటు చేయించాడు. అలాగే విజిటింగ్ కార్డ్సు కూడా వేయించాడు. సాయంత్రానికి ఇవ్వాలని చెప్పాడు.

సాయంత్రానికి పాడ్స్, విజిటింగ్ కార్డ్సు తయారయ్యాయి. ఈ లోపల ఖరీదయిన రెండు ఫైళ్ళు కొన్నాడు. లెటర్ పాడ్ మీద ఉత్తరప్రత్యుత్తరాలు జరిపినందుకు సూచనగా కొన్ని కొన్ని లెటర్స్ టైప్ చేసి సిద్ధంగా వుంచాడు—పాత తేదీలతో. వాటిని రెండు ఫైల్సులోను సర్దాడు. విజిటింగ్ కార్డ్సును కొన్నిటిని జేబులో పెట్టుకున్నాడు.

ఇదంతా జరిగేసరికి రాత్రి ఎనిమిది గంటలయింది. ఈ లోపల రెండుసార్లు నాయుడింటికి ఫోన్ చేశాడు నవీన్. ఇంకా హైద్రాబాద్ నించి తిరిగిరాలేదని సమాధానం వచ్చింది.

నవీన్ సాలోచనగా కాసేపు గదిలో పచార్లు చేశాడు. మరునాడు సాయంత్రం నాయుడితో యెలా వ్యవహరించాలో అప్పటికి చాలాసార్లు రిహార్సల్ చేసుకున్నాడు.

తన వెంట తెచ్చుకున్న కరెన్సీ ఓసారి లెక్క చూసుకున్నాడు. ఫరవాలేదు, దాదాపు పద్దెనిమిదివేల రూపాయలున్నాయి.

ఆ రాత్రి కూడా నిద్ర పోయేలోపల మరోసారి నాయుడికి ఫోన్ చేశాడు. ఈసారి అవతలి మనిషి నొక్కించి అడిగింది, అసలెందుకు ఫోన్ చేస్తున్నారని.

నవీన్ చాలా రహస్యంగా ఫోన్లో చెప్పాడు.

"నేను గోదావరి శాండల్ వుడ్ ప్రాడెక్ట్స్ యజమానిని. నాయుడుగారితో చాలా అర్జంటు పనివుంది. రాగానే చెప్పండి ఆయనతో. నేను ఉదయం మళ్ళీ ఫోన్ చేస్తాను" అన్నాడు నవీన్.

"మీ ఫోన్ నెంబరివ్వండి. ఆయనరాగానే మీకు తెలియపరుస్తాను" అందామె.

మిగతా వివరాలేం చెప్పకుండా ఫోన్ నెంబరు మాత్రం చెప్పి ఫోన్ పెట్టేశాడు నవీన్.

మూడోరోజు ఉదయం తొమ్మిది గంటలకి ఫోన్ వచ్చింది నవీన్‌కి. అదే పరిచయమైన గొంతు, తర్వాత బొంగురుగొంతు వినిపించాయి.

"హల్లో! నాయుడు స్పీకింగ్.... ఎవరది?" అన్నాడు కర్కశంగా నాయుడు.

నవీన్ టెన్షన్ అణచుకుంటూ, "నేను గోదావరి శాండల్ వుడ్ ప్రొడెక్ట్స్ సోల్ ప్రొప్రయిటర్ని. మీతో మాట్లాడాలి. రావచ్చునా?" అనడిగాడు.

శాండల్ వుడ్ పేరు వినగానే నాయుడికి కొంత అర్థమవుతుందని నవీన్ ఆశించాడు.

నాయుడు రెండుక్షణాలాగి, "రండి. మా యిల్లు తెలుసువా?" అన్నాడు.

"తెలుసండి" అంటూ ఫోన్ పెట్టేశాడు నవీన్.

టెలిఫోన్ డైరెక్టరీ నుంచి నాయుడి అడ్రసు వేరే కాగితంమీద రాసుకుని, హోటల్ రూం నుంచి బయటికొచ్చాడు. పదివేల రూపాయలు కేష్ తీసుకున్నాడు.

పది నిముషాల్లో టాక్సీలో నాయుడింటికి వెళ్ళాడు.

• • •

విశాలమైన ఆవరణలో అధునాతనంగా వున్న పెద్ద మేడ ముందు టాక్సీ దిగాడు. టాక్సీని వెయిట్ చెయ్యమని చెప్పి లోపలికి వెళ్ళాడు.

ఆల్సేషియన్ కుక్క 'భౌ, భౌ' మంటూ మీద కురకబోయింది. ఇంతలో నే యజమాని గొంతు వినిపించి వెనక్కి వెళ్ళిపోయింది.

బుంగ మీసాలతో, నెత్తురుముద్దల్లా వున్న క్రూరమైన కళ్ళతో, లావుగా పొడవుగా వున్న ఓ వ్యక్తి, పట్టు లుంగీమీద వరండాలో నిల్చుని నవీన్ వంకే చూస్తున్నాడు.

నవీన్ అతన్నే నాయుడిగా గుర్తించాడు. నమస్కారం చేసి తనని తాను పరిచయం చేసుకున్నాడు. ఖరీదయిన గుడ్డల్లో నీట్ గా యిన్ షర్టు చేసుకుని ఫుల్ షూస్ తో స్మార్ట్ గా కనిపిస్తున్న నవీన్ ని చూడగానే గౌరవభావం కలిగింది నాయుడికి.

“రండి, కూచోండి. శానాసార్లు ఫోను చేసినారంట. చెప్పండి, ఏమిటీ నా వల్ల కావాల్సిన పని?” అనడిగాడు నాయుడు.

నవీన్ తన విజిటింగ్ కార్డు నాయుడి కిచ్చాడు. ఫైలు తెరిచి, కరస్పాండెన్స్ నాయుడికి కనిపించేలా పట్టుకొని, దేనికోసమో వెతుకుతున్నట్టు నటించాడు. లెటర్ హెడ్ మీదున్న టైటిల్ కనిపించేలా తెరచి వుంచి తర్వాత మూసేస్తూ, నాయుడివంక చిర్నవ్వు నవ్వుతూ చూశాడు.

“మా కంపెనీ చందనంతో కొన్ని అపురూపమైన వస్తువులు తయారుచేస్తోంది. అందుకు ముడిసరుకు సప్లయి

చేస్తారని హైదరాబాద్‌లో తెలిసిన స్నేహితులు మీ పేరు సూచించారు. మూడురోజుల్నుంచి మీ కోసం చూస్తున్నాను హోటల్లో. మీరు హైదరాబాద్ వెళ్ళారట. మళ్ళీ రాలేనని, మీ కోసం ఎదురుచూస్తూ వుండిపోయాను” చెప్పాడు నవీన్.

నాయుడు సాలోచనగా చూస్తూ, “మీ స్నేహితులు చెప్పింది నిజమే గాని, ప్రస్తుతం స్తాకు లేదు. ఈ మధ్యన ఫారెస్టుకి పోలా” అన్నాడు.

“అయ్యో, మీరలాగంటే ఎలా సార్! నా ప్రోడక్షనంతా ఆగిపోతుంది. మీరు యే రేటు కావాలంటే ఆ రేటు వేసుకోండి. అడ్వాన్స్ కూడా ఇస్తాను” జేబు నుంచి నోట్లు పైకి తీసి పట్టుకున్నాడు నవీన్.

నాయుడికి డబ్బుని చూడగానే కళ్ళు మెరిశాయి. “మీరింతగా అడగక్కర్లేదు. సరుకుంటే అమ్మకోనా? ఈ మధ్యన మూడ్నెల్లుగా అటు పోలేదు నాకు సుస్తీ చేసి. మీ కోసం మళ్ళీ వెళ్ళాలిప్పుడు” అన్నాడు.

“ప్లీజ్! నా కోసం శ్రమ తీసుకోండి. నా ప్రాడక్టు ముడిపదార్థమే శాండల్ వుడ్. అది లేకపోతే పని స్తంభించిపోతుంది. నేను మూడురోజులుగా ఫ్యాక్టరీకి కూడా పోకుండా మీ కోసం వుండిపోయానంటే దాన్నిబట్టి నా కెంత అవసరమో గ్రహించే వుంటారు. రేటు గురించి చూడకండి. మీరు చెప్పేదానికి నేను మారు మాట్లాడను. ఇదిగో ఈ పదివేలు ఎడ్వాన్స్‌గా వుంచండి” అన్నాడు డబ్బు టేబిల్ మీద పెట్టి.

ఈ లోపల వంటమనిషి కాఫీలు తెచ్చి అక్కడ పెట్టి వెళ్ళాడు.

నాయుడు కాఫీ ఆఫర్ చేస్తూ, "మీ రింతగా చెప్పాలా? రేపు వెళ్తాను. మీరు అంతవరకు హోటల్లోనే వుంటారా? హైద్రాబాద్ వెళ్ళివస్తారా? లేదా హైద్రాబాద్‌లో మీరు యెక్కడికి పంపించమంటే అక్కడికి పంపుతాను" అన్నాడు.

నవీన్ వెంటనే, "నేను యిక్కడుండటం అనవసరమనుకొంటున్నాను. ఇది డైరెక్టు రూట్లో లేదు. నేను మీతో అడవికి రావటానికి ఏమైనా అభ్యంతరమా? అడవి నుంచి డైరెక్టుగా హైద్రాబాద్‌కు సరుకు తీసుకుపోతాను. బాలెన్సు హైద్రాబాద్‌లో చెల్లిస్తాను" అన్నాడు.

"డబ్బుదేముంది లెండి. మీకు మాకు యిలాగే కొన్నాళ్ళపాటు బిజినెస్సు జరగాలి కదా."

"అయినా, మనం ఎగ్రిమెంటు రాసుకుంటే మంచిది. బాలెన్సు మొత్తివాల్లో రాసి నేను సంతకం పెట్టి మీకు ఓ కాపీ యిస్తాను! నేను కొత్తవాడిని కదా, వ్యాపారం వ్యాపారమే!" అంటూ లెటర్ హెడ్‌తో వున్న రెండు షీట్స్ తీసి పైన పెట్టాడు.

నాయుడు నవీన్ మాటలకు చాలా సంతోషించాడు. డబ్బు విషయం పైకి మొహమాటానికి అలా అన్నాడు గాని లోపల అతనికీ అనుమానం పీకుతోంది. తీరా సరుకు అందాక అతనేమైనా పేచీ పెడితే యెవరికీ చెప్పుకునే అవకాశ ముండదు. దొంగసరుకు కదా!

నవీన్ ఆ యిబ్బంది తొలగించటంతో చాలా రిలీఫ్ ఫీలయ్యాడు. నవీన్ మీద పూర్తిగా నమ్మకం యేర్పడింది. నవీన్‌కి కావలసింది అదే! అతను తనను పూర్తిగా నమ్మ

లేని లేఖ దారి సుగమమవుతుంది!

మర్నాడు తెల్లవారుఝామున బయల్దేటానికి నిర్ణయమయింది.

నవీన్ నాయుడు చెప్పిన రేటు వేసి తనిచ్చిన యడ్వాన్సు అందులోనుంచి తీసివేసి బాలెన్సుకి సంతకం పెట్టి యిచ్చాడు. ఫక్తు వ్యవహారకర్తలాగా అనుభవజ్ఞుడైన బిజినెస్‌మన్ లాగా యే మాత్రం లోసుగుల్లేకుండా జాగ్రత్తగా నటిస్తున్నాడు.

• • •

నాయుడు, అతని డ్రైవరు, ముగ్గురు నమ్మినబంట్లు నవీన్ లారీలో బయల్దేరారు మరుసటిరోజు తెల్లవారు ఝామున నాలుగ్గంటలకు.

డ్రైవర్‌కేదో అడ్డదారి తెలుసుకాబోలు. కాజీపేట మీదినుంచి వెళ్ళనక్కర్లేకుండానే సరాసరి అడవికిపోయే దారి పట్టించాడు లారీ.

మధ్యాహ్నం భోజనాలు సిరిపూర్‌లో యేర్పాటు చేశాడు నాయుడు. సాయంత్రానికి లారీ ఘాట్‌రోడ్ చేరుకుంది!

ఘాట్‌రోడ్‌కి చేరుతుండగా అకస్మాత్తుగా నవీన్‌కి గుర్తొచ్చింది—అక్కడ తను మాట్లాడిన దళారి వుంటాడని, అతను తనని గుర్తుపట్టి నాయుడితో ఏమైనా అంటే అంతా రసాభాసవుతుందని!

సరిగ్గా అప్పుడే ఆ దళారి బస్టాండువైపు వస్తున్నాడు.... బస్ వచ్చిందని లారీ వేగం తగ్గించాడు డ్రైవరు.

నాయుడు దళారిని చూశాడు. దళారి లారీని గుర్తు

పట్టిస్తున్నాడు. వేగంగా లారీవయిపు నడుస్తూ వస్తున్నాడు.

నవీన్ గుండెలు గొంతులో కొట్టుకుంటున్నాయి. పడ్డ ఇంత శ్రమా వ్యర్థంకావటమే కాక, నాయుడికి అనుమానం వచ్చేస్తుంది. తనని యేమైనా చేస్తాడని కాదు, ప్లాన్ అంతా బెడిసికొట్టిపోతుంది.

దళారి లారీకి దగ్గరయ్యాడు.

సరిగ్గా అప్పుడే నాయుడు చెప్పాడు డ్రైవర్‌తో: "వేగంగా పోనివ్వు. యీదయ్య వొస్తున్నాడు. ఆడికి మళ్ళా కమీష నిచ్చుకోవాలి. ఎంతో కొంత లాగకుండా వదలడు"

అంతే, డ్రైవర్ ఒక్కసారిగా లారీ వేగం పెంచి ఘాట్ రోడ్ యెక్కాడు. వెనుకనుంచి దళారి కేకలు పెట్టాడుగాని వినిపించుకోలే దెవరూ.

"అసు బేరం కుదర్చలేదు గదా దొరా! అయినా కమిస నిచ్చుకోవాలా?..." ఓ అనుచరుడు అడిగాడు నాయుణ్ణి.

"మనం అడవిలోకి వొచ్చినామంటే యివ్వక తప్పదు గందా! అందుకే చూసీ చూడ నట్టు పోతే అడడిగేది లేదు, మనమిచ్చేదీ లేదు" అన్నాడు నాయుడు బుంగ మీసాలు సవరించుకొంటూ.

ఘాట్ రోడ్ పూర్తయింది. కంకర్రోడ్డు కూడా తారురోడ్డుగా మారిపోయింది. ఇప్పుడు రోడ్డుపనివాళ్ళుగాని, రోలరుగాని లేరు. రోడ్డు వేసేసి వెళ్ళిపోయారు. మూడురోజుల్లోనే ఆ దారి రూపం మారిపోయింది.

నాయుడు ఆనందంగా తన అనుచరుల్ని చూసి,

"మినిస్టరుగారితో అలా మాట్లాడానో లేదో, రోడ్డడి పోయింది చూడండ్రా!" అన్నాడు.

అనుచరులు ఆనందంగా తలలూపారు. "తమరి మాటంటే ఆళ్ళకి యేదవాక్కు గదా దొరా!...." అన్నారు.

నవీన్ కి ఆ రోడ్డు బాగుపడటం వెనుక నాయుడి హస్తముందన్న సంగతి అర్థమయ్యింది.

ఫారెస్టు క్వార్టర్సు దగ్గర లారీ ఆగింది.

రాణేవాణో, గార్డో తెలియదు — యూనిఫాంలో వచ్చి స్వయంగా నాయుడు కూచున్న వైపు తలుపు తెరిచాడు. అంతదాకా కేబిన్ లో నాయుడు, నవీన్, డ్రైవర్ కూచునివుంటే అనుచరుల్లో ఒకడు కేబిన్ మీద, యిద్దరు నాయుడి కాళ్ళ ముందు కూచుని ప్రయాణం చేశారు.

నవీన్, నాయుడికి ఆ కొత్త స్టాఫ్ అంతా బాగా తెలిసినవాళ్ళేనని అర్థమయిపోయింది.

"ఒక్క చెణంలో వొచ్చేస్తాను. కేబిన్ లో యేం కూచుంటారు? కిందికి దిగి, యిక్కడ ఆఫీసరుగారింట్లో విశ్రాంతి తీసుక్కోండి. మేం పని పూర్తిజేసుకొస్తాం" అన్నాడు నాయుడు కిందికి దిగి నవీన్ వైపు చూస్తూ.

నవీన్ వెంటనే అందుకొని, "ఫరవాలేదండి. నేనిక్కడే కూచుంటాను. మీరు వెళ్ళి మాట్లాడి రండి!" అన్నాడు. తను దిగిపోతే, మళ్ళీ స్పాట్ కి వెళ్ళే అవకాశముండదు. ఓపక్క తన గురించి విషకన్య సౌమ్య యెదురుచూస్తుంటాది.

నాయుడు "సరే, మీ యిష్టం!" అంటూ వెళ్ళి

పోయాడు ఫారెస్టాఫీసరు బంగళాలోకి. అక్కడ కరెన్సీ చేతులు మారుతుందని నవీన్‌కి తెలుసు. పైగా అక్కడి స్టాఫ్ అందరూ నాయుడికి మొన్నాళ్ళుగానో తెలిసిన వాళ్ళలాగా వున్నారు.

మూడు నెలల క్రితం వచ్చిన స్టాఫ్‌లో, మూడు నెలలుగా అడవిలోకి అడుగుపెట్టని నాయుడికి అంత దోస్తీ ఎప్పుడు యేర్పడిందో... నవీన్‌కి ఆశ్చర్యంగావుంది

డ్రైవర్ బీడీ ముట్టించుకుని ఓ పక్కగా నించుని కాల్చుకొంటున్నాడు. నవీన్ అతన్నుంచి సమాచారం సేకరించాడు

డ్రైవర్ కథనాన్నిబట్టి రాఘవేంద్రరావు అక్కడికి ఆఫీసరుగా రాకముందు వీళ్ళే యిక్కడ పని చేస్తుండే వారట. వీళ్ళని ట్రాన్స్‌ఫర్ చేసి, రాఘవేంద్రరావుని అతని స్టాఫ్‌ని అక్కడికి పోస్టు చేశారట. పాతవాళ్ళలో ఫీల్డ్ గోపాల్ మాత్రం వుండిపోయారట. వాళ్ళందరు ప్రమాదవశాత్తు చనిపోయారని చెప్పాడే గాని, వివరాలు చెప్పకుండా దాటేశాడు డ్రైవరు.

ఇంతలో నాయుడు ఫారెస్టాఫీసరు క్వార్టర్సునించి బయటికొచ్చారు. కూడా ఫారెస్టాఫీసరు వున్నాడు.

"ఈ ప్రమోషన్ యిప్పించింది మీరు. మీరు నా పర్మిషన్ అడగాలా నాయుడుగారూ! మేము మీ వాళ్ళం—ఈ అడవి మీది!...." అంటున్నాడు ఫారెస్టాఫీసరు. నాయుడు మీసాలు మెలేస్తూ హుందాగా నవ్వుతూ లారీ దగ్గర కొచ్చాడు. అతని అనుచరులు ముగ్గురు అప్పుడే యిక్కడికో కళ్ళి తిరిగొచ్చారు.

"ఏరా గూడవాళ్ళకి చెప్పారా?" అనడిగాడు నాయుడు.

"చెప్పాం దొరా! ఆళ్ళప్పుడే గొడ్డళ్ళు తెచ్చుకుని పని మొదలెట్టేశారు" అన్నారు వాళ్ళు.

నాయుడు నవీన్ వంక చూసి, "మనం నడిచికెళ్దాం, రండి. లోడింగ్ కి చాలా టైముంది. ఈ లోపల ఓసారి చూసొచ్చి, ఆఫీసరుగారింట్లో విందు భోజనం చేద్దాం. ఆయనప్పుడే మనకోసం చెవులపిల్లుల మాంసం, పిట్ట మాంసం సిద్ధం చేసేస్తున్నారు. మంచి రుచిగుంటది మాంసం!" అన్నాడు లొట్టలేస్తూ.

ఆఫీసరు నాయుడి మాటలకి నవ్వుతున్నాడు. "మన గార్డు వొస్తాడు, తీసుకెళ్ళండి. తాణేదారు అటెండర్ ఘాట్ రోడ్ కి వెళ్ళారు. వచ్చేస్తూంటారు. రాగానే మీ దగ్గిరికి పంపుతా" అని చెప్పి ఆఫీసరు లోపలికి వెళ్ళిపోయాడు. తన గురించి పరోక్షంగా చెప్పేసినట్టున్నాడు నాయుడు — ఆఫీసరు తన గురించి అడగలేదు, అదీ నయమే! అనుకున్నాడు నవీన్.

లారీ దిగాడు నవీన్. డ్రైవర్ అనుచరులు ముగ్గురు, గార్డు, నాయుడికి దూరంగా ఒదిగి నడుస్తున్నారు.

నవీన్ లో టెన్షన్ అధికమయ్యింది. విషకన్యకి తనిచ్చిన మాట నిలబెట్టుకునే సమయం ఆసన్నమయ్యింది. స్పాట్ కి చేరుతున్న కొద్దీ అతనిలో టెన్షన్ పెరిగిపోయింది.

నాయుడు నడుస్తూనే, అనుచరుల్లో ఒకడ్ని ఆఫీసరు యింటినుంచి కాఫీ తెమ్మని ఆజ్ఞాపించాడు.

నవీన్ పొదల్లో అలికిడి స్పష్టంగా విన్నాడు. రెండు సర్పాలు జరజర పాక్కుంటూ వెళ్తున్నాయి. అతని ముఖం వికసించింది!

విషకన్య అనుచరులు అప్పుడే సమాచారం సేకరించి

విషకన్యకి అందజేయటానికి వెళ్తున్నారు. విషకన్యకూడా ఈ పాటికి తాము అడవిలోకి ప్రవేశించటం చూసే వుంటుంది. అడవినిండా యే మూల చూసినా సర్పాలున్నాయి. తను ప్రత్యేకంగా కబురు చేయనవసరం లేదని అతనికి తెలుసు!

దూరంగా చెట్లు నరుకుతున్న శబ్దం వినిపిస్తోంది.

అప్పుడే కనుచీకటి పడుతోంది.

ఆటవికులు కాబోలు నలుగురు చెట్లను కొడ్తూ కనిపించారు. నాయుడి అనుచరులు ఇద్దరు, డ్రైవరు అక్కడికి చేరుకున్నారు వాళ్ళను సాయంగా. మూడో వాడింకా కాఫీ తీసుకురాలేదు.

అప్పుడే కాగడాలు కూడా ముట్టించారు.

చీకటి పూర్తిగా పడకపోయినా, కళ్ళు చికిలించి చూస్తే తప్ప యెక్కడ యేముందో కనిపించటంలేదు. కాగడాలు దగ్గరయ్యే కొద్దీ వెల్తురు ప్రకాశవంతంగా కనిపించింది.

నాయుడ్ని చూడగానే ఆటవికులు చేస్తున్న పని ఆపేసి, పడి పడి దండాలు పెట్టారు. నాయుడు హుందాగా నవ్వుతూ, మీసాలు మెలేస్తూ వాళ్ళని హుషారు చేశాడు.

నవీన్ వంక తిరిగి "చందనం చెట్లనుంచి తీసేపని చాలా కష్టమైంది. చాలా సమయం కావాలి. మీ రెళ్ళిపోండి ఆఫీసరు యింటికి, ఎల్లిపొమ్మని నా ఉద్దేశం గాదూ, మీరుండలేపోతే నే!" అన్నాడు నాయుడు.

నవీన్ చిర్నవ్వు నవ్వాడు. చుట్టూ పరిశీలనగా చూశాడు.

విషకన్య జాడ ఎక్కడా లేదు!

ఎలా? ఆమెకింకా తెలియదా? తెలియకపోవటమంటూ వుండదు. ఆమె చాలా కాషన్‌గా వుంటుంది. తన ఆగమనం కోసం అనుక్షణం యెదురుచూస్తూ వుంటుంది.

నాయుడు అంతదాకా హుషారుగా కబుర్లు చెప్తున్నవాడల్లా చటుక్కున ఆగిపోయాడు. అతని కాళ్ళకేదో చుట్టుకుంటున్నట్టు అనిపించింది. కాళ్ళవైపు చూసి ఉలిక్కిపడ్డాడు.

ఒకటి కాదు, రెండు కాదు — దాదాపు పది సర్పాలు అతన్ని చుట్టేశాయి, కాళ్ళు కదిపితే కాటందుకునేందుకు సిద్ధంగా వున్నాయి.

గగుర్పాటుతో, భయంతో, జలదరింపుతో వెంటనే నోటినుంచి మాటరాలేదు నాయుడికి.

"ఒరే, పాముల్లా!...." అని అరిచాడొక్కసారిగా.

ఆటవికులు నలుగురు, డ్రైవరు, నాయుడి యిద్దరు అనుచరులు ఉలిక్కిపడి చూశారతనివైపు. గార్డు చేతిలో గన్‌తో పరుగెత్తుకు వచ్చాడు.

* * *

గార్డు గన్ గురిచూసి సర్పాలవైపు కాల్చబోయాడు. అంతే! ఒక్కసారిగా నేలకూలిపోయాడు. ఒకేసారి పది పదిహేను సర్పాలు అతన్ని కాటందుకున్నాయి.

ఆటవికులు గొడ్డళ్ళు తీసుకుని నాయుడి దగ్గరకు పరుగెత్తుకు వచ్చారు. డ్రైవరు, యిద్దరు అనుచరులు చేతికందిన కట్టెలతో నాయుడి దగ్గరకు పరుగెత్తుకొచ్చారు. నాయుడు నిలువెల్లా ఒణికిపోతున్నాడు. అతని ఒళ్ళంతా చెమటలతో తడిసిపోయింది.

సరిగ్గా అప్పుడే ఓ వికటాట్టహాసం వినిపించింది.

అందరు అటు చూశారు. చేతిలో కాగడాతో మరో చేతిలో పట్టాకత్తితో విషకన్య పకపక నవ్వుతూ కనిపించింది.

"ఎవర్నువ్వు? ఏమిటా నవ్వు?" అంటూ అరిచాడు నాయుడు కీచుస్వరంతో.

"నేనా? నేనేరా నీ పాలిటి మృత్యువుని. ఘోరి స్టాఫీసరు రాఘవేంద్రరావుగారి అమ్మాయిని. జ్వలితను!" అంది విషకన్య నిప్పులుకురిపించే చూపుల్తో అతన్ని చూస్తూ.

నాయుడు నిశ్చేష్టుడైపోయాడు. డ్రైవరు, అనుచరులు, ఆటవికులు చేష్టలుడిగి అటే చూస్తున్నారు.

"ఏం, ఆశ్చర్యంగా వుందా? ఇంకా బతికేవున్నానని కన్నెర్రగా వుందా? నిన్ను చంపకుండా ఎలా చస్తాననుకున్నావు. నా కన్నతండ్రిని, డ్యూటీనే దైవంగా భావించే ఉన్నతమూర్తిని పట్టాకత్తితో కాళ్ళు చేతులు నరికి అతి దారుణంగా చంపావే, నీకు చేతులెలా వచ్చాయి? నువ్వు మనిషివి కాదు. రాక్షసుడివి! రాక్షసుడి నెలా శిక్షించాలో నాకు తెలుసు." జ్వలిత ఒక్కోఅడుగే ముందుకేస్తూ వస్తోంది.

నాయుడి కాళ్ళు చేతులు సర్పాలు బంధించేశాయి. ఆటవికులు గొడ్డళ్ళతో నరకాలని చేసిన ప్రయత్నాలు విఫలమయ్యాయి.

ఎదురుగా కొన్ని వందల సర్పాలు పడగవిప్పి బుస్ మంటూ ఛీత్కారాలు చేస్తూ కాళ్ళు కదిపితే కళ్ళుబాడి చెయ్యటానికి సిద్ధంగా వున్నాయి.

"నువ్వు రాఘవేంద్రరావుగారి కూతురివా?" నాయుడి నోట మరి మాటలు రాలేదు.

డ్రైవరు, అతని అనుచరులు పారిపోబోయారు. కాని

వాళ్ళ కట్టెదుట బ్రహ్మాండమైన సర్పం — ఆదిశేషువులా పెద్దగా పడగవిప్పిన ఉగ్రనాగు!

వాళ్ళ పై ప్రాణాలు పైనే పోయాయి.

జ్వలిత నాయుడ్ని సమీపించింది.

“నువ్వు రాఘవేంద్రరావుగారి కూతురివి కాదు. ఇంత చల్లగా వుండదు ఆడ కూతురు!” నాయుడు అరుస్తున్నాడు. మృత్యుదేవతలా తనమీదకు ఉరుకుతున్న జ్వలితను చూసి పిచ్చిగా అరుస్తున్నాడు.

సరిగ్గా అప్పుడే కాఫీ ఫ్లాస్కుతో వచ్చిన నాయుడి అనుచరుడు అక్కడి దృశ్యాన్ని చూసి తారెత్తి పారిపోబోయాడు. అంతలోనే ధామ్మని గన్ పేల్చిన శబ్దం!

అనుచరుడు నేలకూలిపోయాడు. సౌమ్య చేతిలో గన్ తో ప్రత్యక్షమయ్యింది.

విషకన్యగా పరిచయమైన జ్వలిత ఒక్క అంగలో డ్రైవర్ ని సమీపించి “ఏరా, నా తండ్రిని చంపటానికి యీ నాయుడికి సాయం చేస్తావా, అనుభవించు!” అంటూ అతని చెయ్యి అందుకుని కసుక్కున కొరికింది.

అంతే. డ్రైవరు నురగలు కక్కుకుంటూ నేలమీద పడి గిలగిల కొట్టుకున్నాడు. అది చూసిన ఆటవికులు గొడ్డళ్ళు జ్వలితమీదికి విసిరారు. జ్వలిత పక్కకు తప్పుకొంది. గొడ్డళ్ళు నాయుడి అనుచరు లిద్దరికీ తలమీద బలంగా తగిలాయి. వాళ్ళు కుయ్యోమంటూ నేలమీద దొర్లి పోయారు.

సరిగ్గా అప్పుడే ఉగ్రనాగు నలుగురు ఆటవికుల ముఖాలమీదకు చర్రున విషాన్ని విరజిమ్మింది. అంతే! వాళ్ళు దిక్కుతోచక కళ్ళు పోయి, పిచ్చివాళ్ళలా

శ్రీ మహాలక్ష్మి వారి సరికొత్త నవలలు

విడుదలైనవి!

1. పడమట సంధ్యారాగం - మల్లాది వెంకట కృష్ణమూర్తి 18.00

2. మిసెస్ పరాంకుశం ,, 15.00

3. మోహనరాగం (రైటర్స్ నవల) 'మీరా' లక్ష్మి 18.00

4. శీతాగ్ని చివుకుల పురుషోత్తం 15.00

5. మల్లెమొగ్గలు భట్టిప్రోలు కృష్ణమూర్తి 20.00

6. పదమూడేళ్ల అమ్మాయి వసుంధర 18.00

7. నవ్వితే నవరత్నాలు 'మల్లిక్' 16.00

నేడే అడ్వాన్సుతో పాటు మీ ఆర్డరు పంపండి.

ఫోన్ నెం: 63322

శ్రీ మహాలక్ష్మి బుక్ ఎంటర్‌ప్రైజెస్

మ్యూజియం రోడ్, గవర్నరు పేట,

విజయవాడ-520002.

పరుగులు పెట్టారు. సర్పాలు వాళ్ళని తరిమి తరిమి కాటు వేశాయి.

నాయుడి పై ప్రాణాలు పైనే పోయాయి. కదలటానికి వీల్లేకుండా పగ్గాల్లా కట్టిపడేశాయి సర్పాలు.

రెండు చేతులు జోడించి జ్వలితను చూసి "నన్ను క్షమించి వొదిలెయ్యి తల్లీ. బుద్ధిగలిగి వుంటాను" అన్నాడు.

జ్వలిత వికటాట్టహాసం చేస్తూ నాయుడి ముకుళిత హస్తాల్ని విడదేసింది కత్తితో.

అంతే! మరుక్షణం అడవి దద్దరిల్లి పోయేటట్టుగా చావుకేక పెట్టాడు నాయుడు.

అతని రెండు చేతులు భుజాలవరకు నరికేసింది జ్వలిత! సర్పాలు అతన్ని వదిలేసి పక్కకు తప్పుకున్నాయి.

జ్వలిత యీసారి అతని రెండు కాళ్ళూ నరికేసింది!

మహాపర్వతంలా నేలకూలిపోయాడు నాయుడు.

జ్వలిత నాయుడి కళ్ళలోకి సూటిగా చూసి, "నా తండ్రిని యే స్పాట్‌లో చంపావో, నిన్నూ అదే స్పాట్‌లో చంపాను—ఆయన్ని చంపిన లాంటి పట్టా కత్తితోనే నిన్నూ చంపాను. నీతో నా శత్రువులందరు చచ్చారు. నాకిప్పుడు చాలా ఆనందంగా వుందిరా నాయుడూ! స్వర్గంలో వున్న నా తల్లి దండ్రుల ఆత్మలు శాంతిస్తాయి" అంటూ నాయుడి కంఠాన్ని ఉత్తరించింది. ఆ తర్వాత అతని శరీరాన్ని మూడు ఖండాలుగా నరికేసింది.

బీభత్సకరంగా వున్న ఆ దృశ్యాన్ని చూడలేక సౌమ్య కళ్ళు మూసుకొంది. నవీన్ లాంటి మగవాడికి కూడా ఒళ్ళు జలదరింపజేసే దృశ్యం అది! జ్వలిత ఆనందంగా

నవ్వుతోంది. పిచ్చిగా నవ్వుతోంది. ఒళ్ళంతా కదిలి పోయేలా నవ్వుతోంది.

ఎదురుగా ఖండ ఖండాలుగా చీలిపోయిన నాయుడు రక్తంమడుగులో నిర్జీవంగా పడివున్నాడు. జ్వలిత అతని రక్తం తీసుకొని సింధూరంలా పెట్టుకొంది.

ఆమె యిప్పుడు నవ్వటంలేదు. మౌనంగా మహర్షిలా చాలా సేపు అలాగే నిల్చుండిపోయింది.

సరిగ్గా అప్పుడే ఎవరో హడావిడిగా అక్కడకు పరుగెత్తుకొస్తున్న శబ్దం వినిపించింది.

జ్వలిత సౌమ్యను, నవీన్‌ను చూసి, "ఫారెస్టాఫీసరు, అతని స్టాఫ్ వస్తూన్నట్లుంది. మీరు నా వెంట పరుగెత్తండి. అరగంటలో యీ అడవి దాటించేస్తాను. కమాన్, క్విక్!" అన్నది.

ముందు జ్వలిత, ఆమె వెనుక సౌమ్య, వెనుకగా నవీన్ పరుగు పెట్టారు.

ఉగ్రనాగు వారి వెంట ఉరుకుతుండగా అనుచర సర్పాలు కూడా ఉరికాయి.

జ్వలిత "ఉగ్రనాగూ! మీరు రావద్దు. మేము వెళ్తాం!" అంది. అంతే! ఉగ్రనాగుతోబాటు సర్పాలన్నీ ఆగిపోయాయి.

జ్వలిత క్వార్టర్సు దగ్గరకు వాళ్ళను మరోదారిన తీసుకెళ్ళింది. అక్కడ సెంట్రీ తప్ప ఎవరూ లేరు. క్వార్టర్సు ముందు లారీ వుంది.

సెంట్రీ వాళ్ళని చూసి ముందుకొచ్చి గన్ గురిపెట్టబోయాడు సౌమ్య చేతిలోంచి గన్ తీసుకుని కాల్చేసింద జ్వలిత. సెంట్రీ నేలకూలిపోయాడు.

జ్వలిత సౌమ్యని లారీ కేబిన్‌లోకి ఎక్కించింది.

"నవీన్, నువ్వు వెంటనే ఘాట్ రోడ్ దాటి బస్టాండ్ కి తీసుకుపో లారీని. ఇప్పుడు ఏడున్నర కావొస్తోంది. తొమ్మిదిగంటలకు హైదరాబాద్ వైపు పోయే బస్ వుంది. హారియప్!" అంది.

"మరి నువ్వు?" అన్నాడు నవీన్ జ్వలితవంక చూసి.

"నా సంగతి ఒదిలెయ్. బై! గుడ్ బై ఫరెవర్! నేనిక్కడే వుండి ఫారెస్టు స్టాఫ్ వల్ల మీకు ఆటంకాలేమీ లేకుండా చూసుకుంటాను. గో అవే!" అరిచింది జ్వలిత.

నవీన్ లారీ స్టార్ట్ చేశాడు.

సౌమ్య చేతులెత్తి జ్వలితకు నమస్కరించింది. నవీన్ చేతులూపి ఆమె నుంచి వీడ్కోలు తీసుకున్నాడు. లారీని ఘాట్ రోడ్ ఎక్కించాడు.

మరో గంట తర్వాత నవీన్, సౌమ్య హైదరాబాద్ పోయే బస్ లో పక్క పక్కన కూచుని వున్నారు. సౌమ్య అతని భుజమ్మీద తల అన్చి రిలాక్సింగ్ గా కూచుని వుంది. నవీన్ జ్వలిత నే తల్చుకొంటూ చీకట్లోకి చూస్తున్నాడు.

ఇద్దరు మాట్లాడుకోవటంలేదు. ఇద్దరి మనసులు భారంగా వున్నాయి.

బస్ వేగంగా ముందుకి పోతోంది.

ఆ తర్వాత ఆ అడవుల్లో విషకన్యను చూసినవారెవరూ లేరు.

—: అయిపోయింది :—

అంకితం

సప్తచలాధీశుడు, కళ్యాణచక్రవర్తి శ్రీనివాసుని పాదపద్మములకు భక్తిప్రపత్తులతో, —రచయిత